

Roy Hession

ÇARMIH ŞYOLU

*Tanrı'dan Gelen Gerçek
Bir Yaşamın Anahtarları*

Çarmıh Yolu

[Roy Hession](#)

Telif Hakkı/Copyright Roy Hession, 1997

Originally Published by Müjde Yayıncılık

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

- [1. KIRILIŞ](#)
- [2. TAŞAN KAPLAR](#)
- [3. PAYDAŞLIK VE BERABERLİK YOLU](#)
- [4. KUTSALLIK YOLU](#)
- [5. GÜVERCİN VE KUZU](#)
- [6. EVDE YENİDEN YAŞAMA DÖNÜŞ](#)
- [7. ÇÖP VE MERTEK](#)
- [8. BİR HİZMETKÂR OLMAYA RAZI MISINIZ?](#)
- [9. KUZU'NUN KANININ GÜCÜ](#)
- [10. MASUM OLDUĞUMUZU SÖYLEYEREK İTİRAZ MI EDİYORUZ?](#)

1947 yılının Nisan ayında İsa Mesih'in ölümden dirilişini anıp kutlamak amacıyla Paskalya'da bir toplantı düzenledim. Bu toplantıya birçok tanınmış İncil müjdecisini de çağırdım.¹

Çünkü bu müjdecilerin buldukları yerlerde bir uyanış, bir canlılığın gerçekleştiğini duymuştum ve ben de bir uyanış, gelişme ve bir canlılık istiyordum.

Çağırdıklarımın çoğu geldi. Ne var ki söyledikleri benim bu konuda anladıklarımın oldukça farklıydı. Ama bu canlanış ve uyanışa en çok gereksinimi olanın kendim olduğunu gördüm. Bunu daha önce fark etmeyişi şaşırdım. Kendim konuşmacılardan biri olduğum için bu mesaja diğer insanların benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Eşim ve diğerleri, Tanrı'nın önünde eğilip İsa'nın değerli kanında paklanıp bu bereketi tadarken kendimin kupkuru olduğumu gördüm. Kuruydum çünkü yüksektedim; her şeyi bilgiyle ölçüyordum. Ama burada İyi Haber'in sadeliğine hayret ettim. Daha doğrusu Kutsal Ruh'la dolmam için yapmam gereken şeyin sadelik ve basitliği beni şaşırttı.

Toplantıdaki diğer insanlar İsa'nın çarmıhta yüreklerini nasıl kırıp yumuşattığını ve Kutsal Ruh'la kendilerini nasıl doldurup taşırdığını anlatırken bende böyle bir tanıklık yoktu.

Kendi teorilerim ve kurulu plânlarımı uygulamaya uğraşmaktan vazgeçip kişisel günahlarımdan arınmak için çarmıhın altına gelmem gerektiğini hissettim. Bu benim iman yaşamımın tamamen yeniden başlaması gibiydi. Kendini alçaltıp Şeria Nehri'ne girmeye razı olduğunda Naman'ın cildinin olduğu gibi cildim, "küçük bir çocuğunki gibi oldu." O zamandan beri hayatımda yepyeni bir bölüm başladı. Ancak bu, İsa her şey olsun diye "benliğime" sürekli ölmeyi seçmem ve temizleyen kanında temizlenmek için sürekli O'na gitmem anlamına geldi. Ama bunun yeni bir bölüm olmasının nedeni de zaten budur.

O zamanlar eşimle ben "Meydana Çağrı" adlı bir dergi çıkarıyorduk. Bu dergide yeni inanlıların imanlarını geliştirmek, İsa' da daha derin iman deneyimlerine yönelmelerinde kendilerine yol göstermek istiyorduk. Tâbi ki çıkacak sayıda Tanrı'nın bize neler gösterdiğini yazacaktık. Yenilik haberini

sade ve basit bir şekilde yazdık. Sade bir haber içeren dergi birdenbire şaşılacak bir ilgi uyandırdı; istekler çoğaldı. Sonraki sayılarda da bu yenilikten söz ettikçe istekler hayret verici bir şekilde çoğalmaya devam etti. Her gün Tanrı'nın bu dergi aracılığıyla Kendi çocuklarını nasıl bereketlendiğini bildiren mektuplar geliyor ve çıkacak sayılar için önerilerde bulunuyordu. Derginin ulaştığı çeşitli ve uzak ülkelerden hem istekler geliyor ve hem de oradaki İnanlıların yaşamlarında yenilik yarattığı haberini alıyorduk.

Kendimizi Tanrı'nın işine tamamen kaptırmıştık. Elbette övünecek bir şeyimiz yoktu. Çünkü bu uyanış ve gelişme derginin ürünü değil, dergi bu uyanış ve gelişmenin bir ürünüydü. Tanrı birçok yerler ve yüreklerde çalışmaktaydı. İmanları yeniden canlanıp gelişen insanların tanıklıkları başkalarında da bir istek yarattı ve onlar da Golgota Yolu buldular. Bu bereketin ulaştığı her yere "Meydana Çağrı" da gitti. Çünkü bu derginin amacı, bir birçoklarının deneyim ve tanıklıklarını açık ve sade bir dille aktarmaktı.

İşte bu kitap, "Meydana Çağrı" dergilerinin birkaç sayısının bir araya gelmesinden oluşuyor. Şu andaki olanaklarımız dergiyi çıkartmaya müsait değil.

Tanrı'nın gösterdiği lütuftan cesaret alarak iki yeni bölümle birlikte yararlı gördüğümüz birkaç eski sayıyı Tanrı'nın Kendi istediği şekilde kullanmasını dileyerek yayınlıyoruz. Konuların sırayla ve düzenli bir şekilde ele alındıklarını söyleyemeyeceğiz. Her bölüm kendine özgü bir bütün oluşturmaktadır. Biz bunları bir araya topladığımızdan ara sıra tekrarlamalar olacaktır.

Bu kitap sadece bizden gelmiş değildir. İçerdiği konular Çarmıh-Ölüm-Yolunda yeni bir şekilde yürüyen kimselerle birçok yerlerde geliştirdiğimiz arkadaşlık ve beraberlikte öğrendiğimiz şeylerdir. Bu beraberliğe dahil olan başka birisi de aynı şeyleri yazabilirdi. Bu beraberlik her zaman genişlemektedir çünkü bu ülkedeki uyanıştan payını alanların sayısı sürekli artmaktadır. Bunun sürmesini umut ediyoruz.

Şimdi biraz da bu canlanış ve uyanışın kendisinden söz edelim. Bundan sonraki sayfaların içerdiği uyanış ya da canlanış kavramları birçokları için bir sürpriz olabilir. Burada uyanış, canlanış derken günahlarını kavrayamayan birçok kişinin günahlarını kavrayarak Kurtarıcı İsa'ya gelip bağlanmaları ve bunun getirdiği sevinçten söz ediyoruz. Bize günahlarımızı gösteren Kutsal Ruh'un bu şekilde gelişi, arzu edilen ama gerçekleşeceği konusunda pek umutlu olmadığımız bir durumdur. Bu uyanış için biz ancak dua edebiliriz. Onun gelişi bizim isteğimize ve Tanrı'nın uygun zamanına bağlıdır. Ama yine de bir gelişme olmasa bile, İnanlılar topluluğu uyanmak, gelişmek için çareler aramalıdır. Çoğu zaman gerçek uyanışın bunların tersi olduğu görülür.

Uyanışın görkemli ve gösterişli olması gerekmez. Çarmıhın ışığı altında kendi günahlarıyla yüz yüze gelen kişi için bunun hoş ve görkemli bir şey

olmadığı muhakkaktır. Aslında uyanışta dış görünüşün hiç önemi yoktur. Müjdeci dostlarımız deneyimlerinde dış görünüşü kasten bir yana bırakıyorlardı. Çünkü Tanrı'nın bize verdiği sözlerindeki çağrıyı örtbas etmek istemiyorlardı. Üstelik bu uyandırma Tanrı'nın bunu başkalarının hayatlarında gerçekleştirmeden önce Kendi çocuklarının hayatlarında gerçekleştirdiği bir şeydir. Basitçe açıklamak gerekirse uyanış “yeni bir yaşam” anlamına gelir. Bu durumda yaşam zaten vardır ama azalmıştır. Elbette Kurtarıcı Mesih'i bilmeyen kişi için bir uyanıştan söz edilemez. Çünkü onda henüz yaşam yoktur ki uyanış olsun. Onlar yaşamı alabilmek için önce günahlarından arınmalı, çarmıhta İsa'yla ölmeli ve yeniden doğmalıdırlar.

Demek ki ilerleme ya da gerileme zayıflık gösteren varlıklara özgü bir durumdur. İmanda uyanışa, güçlenmeye yönelenler, sadece yaşamlarında kendilerini durduran yavaşlatan ve zayıflatan her günahı, kuruluşu açıklamaya hazır olanlardır. Günahın ne olduğunun açıklanıp İsa'ya verilmesi ne kadar kesin bir biçimde gerçekleşirse Tanrı da onları o denli kesin bir biçimde güçlendirir. Bu iş İnanlılar arasında gerçekleştiğinde Tanrı yeni yaşama henüz kavuşmayanlar arasında yeni bir güçle işler ve bizler de orada Tanrı'nın kayra, sevgi ve merhametinin yeni bir işini görürüz.

İngiltere'nin Galler bölgesinde gerçekleşen uyanış günlerinde Evan Roberts, “İnanlılar topluluğu eğilip kırılınsın ki insanlar kurtarılsın” diyordu. Bu iki nokta birbirleriyle her zaman bağlantılıdır. Dünya imanını yitirmiş bir durumdadır. Çünkü İnanlılar topluluğu ateş ve sevgisini yitirmiştir.

Son olarak okurun kalbinin durumu hakkında birkaç şey söylemek gerekiyor. Okur, bu sayfalar aracılığıyla Tanrı tarafından bereketlenmek istiyorsa, bu kitabın derin ve yürekten bir arzuyla okunması gerekmektedir. Kişinin ruhu, topluluğun dutumu ve özellikle kendi kişisel durumuyla yetinmemelidir. Tanrı'nın bu işi başkalarından önce kendi içinde başlatmasına razı olması şarttır. Ayrıca Tanrı'nın gücünün kendi gereksinimini karşılamaya yeter olduğuna ve bu ihtiyacı da karşılayacağına tam olarak güven duyması gerekir. Hele bu kişi herhangi bir anlamda topluluk önderi (çobanlık) görevindeyse, konunun önemi daha da artar. Çobanlık ettiği insanlara Tanrı'nın verebileceği bereketin derecesini, gereksinimin karşılanması ve kendisinin bereketlenmek konusundaki isteği belirler.

İsa'nın çarmıhın üzerinde kırılıp alçalması gerekenin önce kendisi olduğunu anlaması gerekir. Önce çoban çarmıhın önünde ölmeli, kırılmalı ki başkaları da bundan örnek alsın. İçinde bulunduğu toplulukta günah konusunda yeni bir dürüstlüğe gereksinim varsa işe önce kendisiyle başlaması gerektiğini kavraması ve anlaması şarttır. Yunus'un Ninova'ya gelip de, “Günahlarımızdan dönün, yoksa Tanrı burayı 40 gün sonra yok edecek” demesi üzerine Ninova kralı tahtından kalkıp günahlarından ötürü tövbe etmek için kaftan yerine çul sarınarak küle oturduğunda ülkesinin halkı da tövbe etti. Böylece tüm ülke kurtuldu.

Bununla birlikte önder ya da çoban olmayan okurların hep çobana bakıp durmaları, hep ondan beklemeleri, onu örnek almaları hiç de doğru değildir. Tanrı her birimizde teker teker bu uyanış işini gerçekleştirmek ister. Sizin içinizde de işe başlamak istiyor. Sizleri bereketlemesi en içten dua ve dileğimizdir.

Ocak 1950

1. KIRILIŞ

Bu uyanış ve canlanış konusunu çok basit bir şekilde açıklamak istiyoruz. Canlanış sadece Kurtarıcı İsa'nın Kendi yaşamını insan yüreğine dökmesidir. İsa Mesih her zaman başarılıdır. O'nun başarısını, yengisini göklerde olanlar övüyorlar. Bizim başarısızlığımız, yenilgimiz, meyvesizlerimiz ne olursa olsun O hiçbir zaman yenilmez, başarısızlığa uğramaz, ürünsüz kalmaz. Gücü sınır tanımaz, sonsuzdur. Bizim yapmamız gereken sadece O'nunla aramızda doğru bir ilişki olmasını sağlamaktır. O zaman O'nun gücünün yüreğimizde, yaşamımızda ve işlerimizde ortaya çıkıp açıklanacağını göreceğiz. Ve O'nun başarılı yaşamı bizleri doldurup taşıracak ve bizden başkalarına da akacaktır. İşte, uyanış, canlanış budur.

O'nunla aramızda bu doğru ilişkiyi kurmak istiyorsak her şeyden önce kendi arzularımızın O'nun arzusunun önünde kırılmasının gerekli olduğunu bilmeliyiz. Kırılıp yola gelmek canlanışın başlangıcıdır. Acı verici ve gönül alçaltıcı olmasına karşın tek çıkar yoldur. Bu, bencillikten, benlikten, benlik davasından kurtuluş ve İsa'ya benzer oluşturmaktır. “Ben” denilen ego İsa'da kırılmıştır. “Ben” yok, “İsa” vardır. İçimizdeki gururlu benlik kırılmadıkça İsa tam olarak içimizde yaşayıp bizim aracılığımızla Kendisini gösteremez. Çünkü kendini haklı çıkaran dik kafalı benlik kendi yolunu izlemek ister. Kendi hakları için ayağa kalkar, kendi çıkarlarını gözetir. Oysa biraz önce dediğimiz gibi, benlik kırılmakla öldürülür. Böylece kendi yolunda gitmez, kendi çıkarını aramaz Kendi hakkını değil, Tanrı'ninkini arar. Kısaca kırılmak, benlik ve kişisel arzulara, başına buyruk davranışlara ölmektir.

İman hayatımıza dürüstçe bakarsak, her birimiz içimizdeki benliğin ne kadar kuvvetli ve canlı olduğunu görürüz. İman yaşamını sürdürmeye özellikle çaba gösteren benliktir. Zaten, “çaba göstermek” sözcüğü sorumluluğun yine benlikte olduğunu gösterir. Çoğu zaman Mesih inanlılığı işini yapan da benliktir. Gücenen, kıran, kıskanan, inat eden, eleştirici olan, endişe edip üzülen her zaman benliktir. Başkalarına karşı dik kafalı olan, boyun eğmeyen, burnu Kaf dağında olan benliktir. Bu nedenle kırılmaya ihtiyacımız vardır. Benlik egemen olduğu sürece Tanrı bizimle çok az iş yapabilir. Aslında İsa'ya iman eden kişi —benliği de dahil olmak üzere— O'nunla birlikte çarmıha çakılmıştır (*İncil: Galatyalılara 2:20*). Bunu bilen ve kabul eden Tanrı bizleri Kutsal Ruh'un meyveleriyle doldurmak ister. Bu meyvelerin ne olduğu *İncil: Galatyalılar 5:20*'de yazılıdır.

Kırılmamız Tanrı'nın gerçekleştirdiği bir iş olmakla birlikte biz de bu konuda O'nunla işbirliği yaparız. Tanrı, dayanıklı olmamız için denenmelere izin verir, ancak biz bu seçimi yapmak zorundayızdır. Tanrı'yla arkadaşlık ve dostluk arayışımızda inanmaya gerçekten açıksak, Tanrı Kendisine acı veren gurur ve kırılmamış benliğimizi bize gösterecektir. Tanrı'yla dostluktaki ilk önemli şart, ışığa ve aydınlığa çıkarılmaya razı olmaktır. Işık önüne çıkarılıp da ne halde olduğumuz gözler önüne serilince ya dik

kafalılık edip tövbe etmeyi reddederiz, ya da “Evet, Rabbim ve Kurtarıcım” deriz. Kırılmak, Tanrı’ya boyun eğerek gösterdiğimiz alçakgönüllülüktür. Boyun eğiş sürdükçe kırılmamız da sürecektir. Bu, haklarımızdan vazgeçmek, bencil ilgi ve isteklerimize veda etmek, günahlarımızı tek tek açıklamak, haksız bir şekilde elde ettiğimiz şeyleri geri vermek gibi çok ağır bazı bedellere mal olabilir. Bundan ötürü bizler İsa’nın çarmihından başka bir yerde kırılmayız. Ama İsa’nın çarmihının önünde durduğumuz zaman, şaşılacak bir durumla karşı karşıya geliyoruz. İsa’nın çarmıhta bizler için kırılıp parçalandığını görüyoruz. İlk önce İsa’nın bizler için kırılmış olması bizleri de İsa için kırılmış olmaya zorlar. İsa, Tanrı ve O’nun bütün niteliklerini yansıttığı halde bu Tanrısal konumu vazgeçilmez bir çıkar olarak görüp ona sarılmadı. Bizim için Tanrılığını bırakmaya razı oldu. Hizmet etmeye geldi ve Tanrı ve insanların hizmetkârı oldu. Kutsal Kitap’ta O’nun hiçbir hakkını aramadığımız okuyoruz. Ayrıca ne evi, ne de malı mülkü vardı. İnsanlar Kendisine baskı yapıp küfür ettiklerinde karşılık vermedi. Kendisine kötü davrandılar, hakaret ettiler ama O öcünü almaya çalışmadı. Daha da önemlisi, tüm insanların günah yüklerini Kendi üzerine alıp insanların günahları için çarmıha gerildi ve kırıldı.

Zebur: Mezmur22:6’da, ‘Ama ben insan değil, toprak kurduyum.’

Tropik ülkelerde bulunmuş olanların anlattıklarına göre, bir yılanla toprak kurdu arasında büyük bir fark vardır... Yılan geri çekilir, yükselir, tıslar ve saldırıya geçer. Onun bu durumu benliğimizin doğasını çok iyi sergiler. Ama bir toprak kurdu ayağınızın altında ezin, ya da ne yaparsanız yapın hiç karşılık vermez. Bu da kırılmış olmanın tam bir örneğidir, İsa Mesih de aynı şekilde bizim için ezilmeye razı oldu. Tanrılığı bırakıp insan Olmak bir yana bir toprak kurdu düzeyine inmeyi kabul etti. Ezildi, hakarete uğradı ama karşılık vermedi. Çünkü bizler günahlarımız nedeniyle cehenneme gitmekten başka tüm haklarımızı yitirip bir toprak kurdu düzeyine indik. Ama O bizim düzeyimize inip, ezilip çarmıha gerilerek kaybettiklerimizi yeniden kazanıp bize verdi.

Şimdi İsa Mesih bizleri Kendisi için ve Kendisiyle birlikte bir toprak kurdu olarak ait olduğumuz yeri almamızı istiyor. Dağdaki Vaaz’in öğretisinin tümü, karşılık vermeyerek, düşmanlarımızı severek, kendimizi unutarak başkalarına vererek bize bu tutumda olmamızı öğretir. Böyle bir şeye ancak bizim için kırılmaya razı olan Sevgi’yi göz önünde tutarak razı olabiliriz.

O gururlu ve inatçı “Ben’i kır ya Rab, Golgota’da benim için başını eğene bakarak Başımı eğip ölmeme yardım et.

Ancak benliğe ölüş bir kerede olup biten bir şey değildir. Tanrı bu şeyleri kişiye ilk gösterdiğinde bir ilk ölüm gerçekleşebilir ama bundan sonra sürekli bir ölüm olacaktır, çünkü ancak bu şekilde Rab İsa bizim aracılığımızla diğer insanlara yansıyabilir.² Gün boyunca binlerce değişik biçimde bunu seçmek için önümüze fırsatlar çıkacaktır. Kendimize ait plânlarımız, zamanımız, paramız ve zevklerimiz olmayacağı anlamına gelir.

Bu durum çevremizdekilere sürekli bir boyun eğiş olacaktır, çünkü Tanrı'ya itaatimiz insanlara gösterdiğimiz alçakgönüllülükle ölçülür. İçimizde Mesih'in Yaşamının daha derin bir şekilde yer alması için bizi alçakgönüllülüğe yöneten, bizi rahatsız edip sıkaran herkes Tanrı'nın bizi kırma yoludur.

Tanrı'yı hoşnut edip zaferli olabilen tek yaşamın ne kadar çabalarsak çabalayalım hiçbir zaman bizim yaşamımız değil, O'nun yaşamı olduğunu görüyoruz. Bizim ben-merkezci yaşamımız O'nunkinin tam tersi olduğundan Tanrı'nın yaşamımızı sürekli ölüme götürmesine hazırlıklı olmadıkça asla O'nun yaşamıyla dolu olamayız. Ve bunun için de kendi ahlaksal seçimimizde Tanrı'yla işbirliği yapmalıyız.

2. TAŞAN KAPLAR

Ancak kırılmışlık uyanışın sadece başlangıcıdır. Uyanışın kendisi, Kutsal Ruh'la taşana dek dolmaktır ve zaferli yaşam da budur. Şu anda Kutsal Ruh'la dolu olup olmadığımız bize sorulsa kaçımız, “Evet” deme cesaretini gösterebiliriz? Günün herhangi bir anında bu soruya “Evet” diyebildiğimizde uyanış gerçekleşmiş demektir. Böyle bir şey söylemek egoistçe değildir, çünkü taşana kadar dolmamız tamamen ve bütünüyle Tanrı'nın işidir—tamamıyla Tanrı'nın lütfudur. Bütün yapmamız gereken boş ve kırılmış varlığımızı O'na sunup O'nun bizi doldurmasına ve dolu tutmasına izin vermektir. Andrew Murray'ın söylediği gibi, “Suyun en alçak yerleri arayıp doldurduğu gibi Tanrı da sizi alçalmış ve boş bulduğu anda görkemi ve gücüyle dolduracaktır.”

İnsan yüreği, “Yaşam Suyu”yla doldurması özlemiyle İsa'ya uzattığımız bir bardak gibidir. İsa da Yaşam Suyu'nu içeren altın su küpünü taşıyan kişi olarak resmedilir. Yanımızdan geçerken bardaklarımıza bakar, eğer temiz iseler ağızına kadar Yaşam Suyu'yla doldurur. Ve İsa her zaman yanımızdan geçtiği için bardağımız her zaman ağızına kadar dolu olabilir. Davut, Zebur: Mezmur 23:5'de “Kâsem taşar” dediğinde bunu dile getirmek İstemiştir. İşte uyanış Tanrı'nın huzurunun sürekli olarak kalplerimizde egemen olması ve biz bu huzurla taşarcasına dolu olduğumuzdan ötürü onun diğerlerine de akmasıdır.

İnsanlar benliğin ölümünün kişiyi mutsuz edeceğini düşünürler. Ama gerçek bunun tam tersidir. İnsanı mutsuz eden benliğin ölümünü reddetmektir. Onunla ölmeyen ne demek olduğunu ne kadar çok bilirsek, O'nun bizim içimizdeki hayatını ve bu yüzden gerçek huzur ve sevinci de o kadar çok bileceğiz. İsa'nın hayatı bizim aracılığımızla kurtuluşları için gerçek bir ilgiyle kayıp ruhlara ve bereketlenmeleri için derin bir arzuyla İnanlı kardeşlerimize akacaktır.

Kanın Altında

İsa'nın yanımızdan geçerken bardaklarımızı doldurmasını engelleyen sadece bir tek şey vardır. Ve bu da bin bir şekliyle günahdır. Rab İsa kirli bardakları doldurmaz. Ne kadar küçük olursa olsun, benlikten kaynaklanan her şey günahdır. Kendi enerjimiz ya da kendini beğenmişlikle Tanrı 'ya hizmet etmemiz günahdır. Sıkıntı ve zorluklarda kendi halimize acımamız, iş, ya da Mesih İnanlı işinde kendimizi yüceltmemiz, boş zamanlarımızda kendi zevkimizi düşünmemiz, fazla hassas ve alıngan olmak, başkaları bizi incittiğinde içerlemek ve kendimizi savunmak, kendimizi çok fazla düşünmek, çekingen olmak, endişe etmek ve korkmak hep benlikten çıkarlar ve günahlılar ve bardaklarımızı kirletirler.³ Ama diğer bütün şeyler diğer bardağa konuldu. Bu bardak da Rabbimiz İsa'nın Getsemani'de bir an için içmek istemediği ama Golgota'da dibindeki tortularda dahil, son damlasına kadar içtiği günahlarımızla dolu olan bardaktır. Ve eğer bardaklarımızda ne olduğunu bizlere göstermesine izin verip bardağımızı O'na verirsek, onları bizim günahımız için hâlâ akan değerli kanı aracılığıyla temizleyecektir. Bu sadece günahın verdiği suçluluk duygusundan ya da günahın lekesinden temizlenmek anlamına gelmekle kalmaz. Tanrı'ya şükür bunların her ikisini de yaptığı halde İsa Mesih, günahımız ne olursa olsun bizleri günahın ta kendisinden temizler. Ve bardaklarımızı temizledikçe onları Kutsal Ruh'uyla taşararak doldurur.

Ve bu yüzden her gün o değerli kandan yararlanma imkânına sahibiz. Rab İsa'nın bardağınızı temizlemesine izin verdiğinizizi ve onu taşırına dek doldurmasına güvendiğinizi varsayalım. Sonra bir şey olur—birazcık bir haset, bir sinirlenip parlama. O zaman ne olur? Bardağınız kirlenir ve taşmamaya başlar. Bu şekilde sürekli yenilgiye uğruyorsak o zaman bardağımız hiç taşmaz.

Eğer sürekli bir uyanış yaşayacaksak, o zaman bardaklarımızı zemiz tutmayı öğrenmeliyiz. Uyanışın sona ermesi ve tarihte şu ya da bu yılın uyanış yılı olarak bilinmesi hiçbir zaman Tanrı'nın isteği değildir. Böyle bir şey olduğunda bunun sadece bir tek nedeni vardır—günah, sadece Şeytan'ın bardağımıza attığı o küçük günahlar. Ama eğer Golgota'ya döner ve İsa'nın Kanı'nın bizi günahın başlangıcından itibaren dakika dakika temizleyen gücünü yeniden öğrenirsek sürekli temiz olan ve devamlı taşan kapların sırrını öğrendik demektir. O bir parçacık haset, eleştiri, sinirlenme ya da günahınız her neyse onu gördüğünüzde—İsa' dan onu değerli kanıyla örtmesini ve temizlemesini isteyin. Göreceksiniz ki ilk tepkiniz yok olacak, sevinç ve huzura yeniden kavuşacaksınız ve bardağınız taşmaya başlayacak. Ve İsa'nın Kanı'na bu şekilde güvendiğiniz bu tür tepkileri daha az göstereceksiniz. Ama temizleniş ancak ilk önce söz konusu konuda Tanrı'nın önünde kırılmakla mümkündür.

Diyelim ki birisinin bazı özellikleri sinirimize dokunuyor. Tepki ve sinirimizi Golgota'ya götürmek yeterli değildir. İlk önce kırılmış olmalıyız; yani bu konuda Tanrı'ya teslim olmalı ve o kişi ve özelliklerini Tanrı'nın bizim için isteği olarak kabul etmeliyiz. İsa'nın Kanı'nın günahımızı temizleyeceğini bilerek yanlış tepkilerimizi İsa'ya götürebildiğimizde ve günahımızdan temizlendiğimizde artık bu konuda üzülmeyi ve kendi kendimizle meşgul olmayı bırakalım. Gözlerimizi kaldırıp zaferli Rabbimize bakalım ve hâlâ zaferli olduğundan ötürü O'nu yüceltelim!

Tanrı sözünün İsa'yla birlikteki yaşamımızı düzenlemek ve günahın ne zaman yaşamlarımıza girdiğini bilmemiz için bize vermiş olduğu sade ama her şeyi içeren bir kural vardır: İncil: Koloseliler 3:15, "Mesih'in esenliği yüreklerinizde hakem olsun" der. Ne kadar küçük olursa olsun ve günaha ne kadar az ben zerse benzesin, kalplerimizde Tanrı'nın bize vermiş olduğu huzuru bozan her şey günahdır. Bu huzur, yüreklerimizde "hakem" olmalıdır. Bir futbol maçında hakem düdüğünü çaldığında oyun durmalıdır, faul yapılmıştır. Huzurumuzu kaybettiğimizde, kalplerimizde var olan Tanrı'nın hakemi düdüğünü çalmıştır! Hemen duralım, Tanrı'dan bize neyin yanlış olduğunu göstermesini isteyelim. Tanrı'nın bize gösterdiği günahı imanla İsa'nın Kanı'nın altına koyalım. O zaman huzurumuza yeniden kavuşur ve bardaklarımız taşarak yolumuza devam edebiliriz. Ancak eğer Tanrı bize huzurunu vermezse, bunun nedeni gerçekten kırılmamış olduğumuzdur.

Belki, Tanrı'nın yanı sıra hâlâ kendisinden özür dilememiz gereken biri daha vardır. Ya da belki de hâlâ durumun diğer kişinin hatası olduğunu düşünüyoruzdur. Ama eğer huzurumuzu kaybettiyseniz, bunun kimin hatası olduğu açıktır. Tanrı önündeki huzurumuzu başka bir insanın günahından ötürü değil kendi günahımızdan ötürü kaybederiz. Tanrı bize kendi tepkilerimizi göstermek istemektedir. Ve ancak o konuda temizlenmeye razı olduğumuzda Tanrı'nın huzuruna sahip olabiliriz. Aslında Kutsal Ruh'un Kendisi olan Tanrı'nın huzuru tarafından yönetilmek çok basit olmasına karşın aynı zamanda kalplerimizi araştıran bir şeydir.

Daha önce bizi hiç rahatsız etmeyen eski bencilliklerimiz şimdi bize gösterilmektedir ve hakem düdüğünü çalmadan onlara devam edemeyiz. Günlerimizin Tanrı'nın huzuruyla yönetilmesine hazır olduğumuzda, en ufak bir şeye kadar şikâyetlerimiz, başkalarına karşı hükmedici bir tutum içinde olmak ve dikkatsizliğin günah oldukları bize gösterilir. Günde birçok kereler ve en küçük şeyler hakkında İsa'nın temizleyen kanından yararlanmamız gerekecek ve kendimizi hiçbir zaman olmadığı gibi kırıklık yolunda yürür bulacağız. Ama o kırıklıkta İsa bütün güzelliği ve lütfuyla yansıyacak ve görülecektir.

Ancak bir çoklarımız hakemin düdüğüne sık sık ve çok uzun bir zamandan beri aldırış etmediğimizden artık onu duymuyoruz. Günler günleri izliyor, temizlenmeye çok az ihtiyaç duyuyoruz ve kırılmak için bir neden görmüyoruz. Bu durumda, tahmin edebileceğimizden de kötü bir durumdayızdır. İsa'nın Kanı'nın yaşamımızın hangi alanına gerektiğini bize

göstermesi için Tanrı'ya yakarmaya razı olmadan önce Tanrı'nın kalplerimizde egemen olması için Kendisiyle yenilenmiş bir dostluk için büyük bir özlem çekmemiz gerekir. Tanrı ilk iş olarak bize sadece bir tek şey gösterecektir. Sonra o bir tek şeye itaatimiz ve o konudaki kırıklığımız kendi uyanışımızın ilk adımı olacaktır.

3. PAYDAŞLIK VE BERABERLİK YOLU

İnsan günah işledikten ve yaşamının merkezine Tanrı yerine kendini koymayı seçtikten sonra bunun sonucu olarak sadece Tanrı'yla paydaşlığı bozulmakla kalmadı aynı zamanda diğer insanlarla olan paydaşlığı da bozuldu. Tevrat: Tekvin 3'de insanın Tanrı karşı gelişini dördüncü bölümde diğer bir insan karşı gelişini—Kabil'in Habil'i öldürmesi—izler. Düşüşümüz Yeşaya peygamberin dediği gibi, "Hepimizin kendi yoluna döndüğümüzü " gösterir. Eğer kendi yolunu Tanrı'nın isteğinden daha çok arzularsam, başka bir insanın yolundan da çok isteyeceğim apaçıktır. Bir insan bu konuda elinden bir şey gelirse Tanrı'ya karşı bağımsızlığını ilân edip de başka bir insana teslim olmaz. Ama herkesin kendi yolunda gitmek istediği bir dünya gerginlikler, engeller, şüpheler, yanlış anlamalar, çatışmalar ve tartışmalarla dolu bir dünya olmaktan fazlası olamaz.

Rab İsa Mesih'in çarmıhta gerçekleştirdiği iş sadece insanı Tanrı'yla yeniden paydaşlık içine sokmakla kalmıyor aynı zamanda diğer insanlarla da paydaşlık içine sokuyor. Tekerleğin jantları tekerleğin merkezine yaklaştıkça birbirlerine de daha çok yaklaşırlar. Ama eğer bizler kardeşimizle canlı bir ilişki içine girememişsek bu bizim Tanrı'yla da canlı bir ilişki içine girmemiş olduğumuzu kanıtlar. Yuhanna'nın ilk mektubu, (Kutsal Kitap'ın bu kısmı uyanış konusuna büyük bir ışık saçar) kişinin Tanrı'yla olan paydaşlığının niteliğini, İnanlı kardeşleriyle olan paydaşlığının derinlik ve gerçeğiyle sınınamamız gerektiği konusunda ısrar eder.⁴ Bazılarımız diğer insanlarla ilişkilerin Tanrı'yla olan ilişkiyle ne denli yakından bağlantılı olduğunu görmüşüzdür. Ne kadar küçük olursa olsun, bizimle başka birisi arasında bir engel oluşturan her şey, Tanrı'yla aramıza da bir engel olarak girer. Bu engeller hemen kaldırılmadıklarında gitgide daha büyürler ve kendimizi Tanrı'dan ve kardeşimizden soyutlanmış hissederiz. Yeni hayatın içimizde başlamasına izin verirsek bu, Tanrı ve kardeşimizle birlik içinde yürümemizle kendini gösterecektir ve aramızda hiçbir engel olmayacaktır.

Işık ve Karanlık

Tanrı ve kardeşimizle hangi temelin üzerinde gerçek bir paydaşlığımız olabilir? Burada İncil: 1. Yuhanna 1:7 bize taze bir şekilde hitap eder: “Kendisi ‘ışıkta olduğu gibi, biz de ışıktayız yürürsek, birbirimizle beraberliğimiz olur.” Işık ve karanlık sözleriyle söylenmek istenen ışığın ortaya çıkardığı karanlığın ise sakladığıdır. Herhangi bir şey bizi eleştirip olduğumuz gibi ortaya çıkarırsa—bu ışıktır. “Işığın açığa vurduğu her şey görünür.”⁵ Ama ne olduğumuzu ya da ne yaptığımızı saklamak için bir şey yapıp söylediğimizde (ya da söylemediğimizde) bu karanlıktır.

Günahın yaşamlarımızdaki ilk etkisi, her zaman bizim kim olduğumuzu saklamaya çalıştırmaktır. Günah ilk anne babamızı Aden Bahçesi’ndeki ağaçların arkasında saklanmaya itti ve o zamandan beri bizim üzerimizde de aynı etkiyi oluşturmaktadır. Günah bizim yapmacık davranmamıza, rol yapmamıza, ikiyüzlü ve gösteriş meraklısı olmamıza, kendimizi mazur gösterip diğerlerine suç atmamıza neden olur. Ve bütün bunları bir şeyler söyleyip yapmanın yanı sıra sessizliğimizle de yapabiliriz. Bir önceki ayetin adına “karanlıkta yülümek” dediği budur. Bazılarımız için günah sorunu kendinin fazla farkında olmak ve saklanmaktan fazlası olmayabilir, Kendimizin fazla farkında olmamızı saklamak için sahte bir içtenlikten fazlası olmayabilir ama yine de karanlıktır.

İçimizdeki bütün bu şeylere tezat olarak, 1. Yuhanna’nın bu bölümündeki ayet 5 bizlere “Tanrı sevgidir” der. Ve sonra da, “Ve onda hiçbir karanlık yoktur” diyerek devam eder. Yani, Tanrı’da içimizdeki karanlık ya da saklanmadan eser yoktur.

Öyleyse bizlerin herhangi bir derecede karanlıkta yaşayıp da Tanrı’yla paydaşlığımız olması imkânsızdır. Bizler o karanlık konumdayken kardeşimizle de gerçek paydaşlık içinde olamayız—çünkü ona karşı gerçekte olduğumuz gibi olamayız ve kimse olduğu gibi olmayan biriyle paydaşlık edemez. Aramızda bizleri ayıran bir çekingenlik duvarı oluşur.

Paydaşlığın Tek Yolu

Tanrı ve insanla gerçek paydaşlık içinde olmanın tek yolu her ikisine karşı da dürüst bir şekilde yaşamaktır. “Ama kendisi ışıktaki olduğu gibi, biz de ışıktaki yürürsek, birbirimizle beraberliğimiz olur.” Işıktaki yürümek, karanlıkta yürümenin tam tersidir, Spurgeon, vaazlerinin birinde bunu “tanımak ve tanınmaya” razı olmak olarak tanımlar. Tanrı için bunun anlamı, kendimiz hakkındaki gerçeği tam olarak bilmeye istekli olmamız ve bu konuda Kutsal Ruh’un söylediklerine açık olmamız demektir. Vicdanımız bize bu konuda ilk acı vermeye başladığında eğiliriz. Tanrı’nın bize günah olarak gösterdiği her şeyi günah olarak ele alırız—hiçbir şeyi saklayıp mazur göstermeyiz. Işıktaki bu şekilde yürüyüş yaşamlarımızdaki günahı gitgide daha fazla ortaya çıkartır ve daha önce günah olmadığını düşündüğünüz şeylerin de günah olduğunu görürsünüz. Bu yüzden bu yola başlamayı istemeyebilir ve gerçekleri saklama konusunda ayartılabiliriz. Ama ayet şu değerli sözleri içerir, “O’nun Oğlu İsa’nın kanı bizi her günahattan arındırır.” Tanrı’nın ışığının günah olarak bize gösterdiği her şeyi itiraf edip Kan Pınarı’na götürebiliriz ve o şey Tanrı’nın huzurundan ve kalplerimizden yok olur. Değerli kanın gücü sayesinde kardan beyaz olabiliriz; ve böylece sürekli ışıktaki kalıp Kan’la temizlenerek Tanrı’yla beraberliğimiz olur.

Ama burada bize vaat edilen beraberlik, sadece Tanrı’yla olan değil aynı zamanda “birbirimizle” de beraberliktir. Ve bunun gerçekleşebilmesi için kardeşimizle de ışıktaki yürümemiz gerektir. Her durumda, Tanrı’yla “açık” olup kardeşimizle “karanlıkta” olamayız. Bunun anlamı, kendimiz hakkındaki gerçekleri Tanrı’dan olduğu kadar kardeşimizden de öğrenmeye razı olmamızdır, Kardeşimizin ışığı üzerimize tutmasına (ve bizim de aynı hizmeti kendisine yapmaya razı olmamız gerek) ve hayatımızda en yüksek değerlere erişmeyen noktalar hakkında bizi sevgiyle uyarma sına hazır olmalıyız. Sadece bilmeye değil, gerçekten ne olduğumuzun bilinmesine de razı olmalıyız. Bunun anlamı kendileriyle paydaşlık içinde olmamız gereken kişilerden içimizin derinliklerindeki şeyleri saklamamamız, rol yapıp olduğumuzdan başka türlü görünmememiz ve kendimizi mazur gösterecek bahaneler bulmamamız gerektiğidir. Kendimiz hakkında dürüst olmalıyız. Ruhsal özel hayatımızdan vazgeçip, gururumuzu bir yana atıp, Mesih’teki kardeşlerimize karşı açık ve dürüst olabilmek için göze almamız gereken birçok şey vardır. Bu aynı zamanda diğerleri hakkında kalplerimizde yanlış düşünceler taşımamamız, bunun yerine ilk önce Tanrı’dan bizi bu düşüncelerden kurtarmasını isteyip olayla ilgili kişilerle de durumu düzeltmemiz gerektiği anlamına gelir. Bu şekilde yaşadıkça birbirimizle yepyeni bir düzeyde paydaşlığımız olacağını ve birbirimizi daha az değil, daha çok sevdiğimizi göreceğiz.

Tutsaklıktan Kurtulma

Işıktaki yürümek İsa'yla yürümek demektir. Bu yüzden ışıktaki yürüyen insanların hiçbir şeye tutsak olmasına gerek yoktur. Kendimiz hakkındaki her şeyi herkese söylememiz gerekmez.

Önemli olan yaptığımız işler değil ışıktaki yürüme biçimimizdir. Kardeşimize karşı dürüst olmaya razı mıyız? Gerçek saydamlık anlamına gelen "ışık zırhı" budur. Bu insanı bazen alçaltabilir ama bizi Mesih'le yeni bir gerçeğe, kendimizi yeni bir şekilde tanımaya götürecektir. Tanrı'nın hakkımızdaki her şeyi bildiği gerçeğine o kadar alışmışsınız ki bu artık bizi etkilemez ve sonunda kendimiz hak-kındaki gerçekleri bilmez duruma düşeriz. Ama kişi Tanrı kendisine bunu yapmasını söylediği zamanlarda diğerlerine karşı tamamen dürüst olmaya başlarsa, kendisini ve günahlarını o zamana kadar hiç olmadığı bir biçimde tanıyacak ve İsa Mesih'in Kurtarma gücünün yaşamının hangi bölümlerine uygulanması gerektiğini öncekinden çok daha açık bir biçimde görecektir. Yakup'un "günahlarımızı birbirimize açıklama" disiplinine girmemizi istemesinin nedeni budur.

İncil: 1. Yuhanna 1:7'de "Işıktaki yürümenin" amacı tabii ki "birbirimizle beraberliğimiz olsun" dıyedir. Ve birlikte "ışıktaki Yürüdüğümüzde" birbirimizle harikulâde bir paydaşlık içinde Oluruz. Her birimiz İsa'nın çarmihinin altında tövbe etmiş bir günahkâr olarak tanınmaya hazır olduğumuzda birbirimize karşı büyük bir sevgi duyacağımız açıktır. Aramızdaki engeller kalkıp maskeler çıkarıldığında Tanrı bizleri gerçekten bir bütün yapma fırsatını elde eder. Ama bunun yanı sıra, böylesine bir Paydaşlıkta "güvenlikte" olduğumuzu bilmenin sevincine de oluruz. Diğerlerinin bizim hakkımızda bizden sakladıkları, bazı şeyler düşündükleri ya da tepkilerinin olduğu korkusundan artık kurtuluruz. Çarmihinin altında ışıktaki yürümeye kendini adanmış bir paydaşlıkta eğer hakkımızda herhangi doğru olmayan bir düşünce varsa, bunun hemen ya kırıklık ve itirafla, ya da kendimiz hakkında bilmemiz gereken bir şey olarak sevgi dolu bir uyarıyla ışığa çıkarılacağını biliriz.

Ancak ışıktaki yürümemizin her şeyden önce Rab İsa'yla olduğunu unutmamalıyız. İlk olarak sorunlarımızı O'nunla halletmeli ve O'ndan bizi temizleyip zaferi vermesini istemeliyiz. Sonra Tanrı kalplerimizi başkalarına açmamız gerektiğini gösterdiğinde, bu onlara itiraftan çok bir tanıklık yaklaşımı olur ve Tanrı'yı birlikte överiz.

Uyanış İçin İkişer Kişilik Ekipler

İsa bugün Kendisiyle birlikte yeni bir şekilde ışıktta yürümeye başlamanızı istiyor. Bu işe Mesih İnanlı bir arkadaşınızla, evinizi paylaştığınız kişiyle, karınızla ya da kocanızla başlayın. Maskeyi çıkarın. Tanrı onlara karşı dürüst olmanız gereken bir konu olduğunu şüphesiz göstermiştir. İşe oradan başlayın. Kendi çevrenizde uyanış için çalışan ikili bir ekip olun. Diğerleri de Çarmih'ta kırıldıkça Tanrı'nın yol gösterdiği biçimde paydaşlığınıza katılacaklardır. Ara sıra paydaşlık için bir araya gelin ve ruhsal deneyiminizi birbirinize dürüstçe anlatın. Tam bir birlik içinde başkaları için dua edin ve bir ekip olarak taze bir tanıklıkla ortaya çıkın. Tanrı böyle bir paydaşlık aracılığıyla büyük işler yapacaktır. Tanrı diğerlerini de kurtarıp bereketledikçe onlar da bir paydaşlık grubu olarak yaşayıp çalışmaya başlayabilirler. Bir bilârdo topunun bir başka bilârdo topunu harekete geçirdiği gibi, bir grup bir başka grubu harekete geçirecek ve sonunda ülkemizin bütünü dirilmiş Rab İsa'nın verdiği yeni yaşamla dolacaktır.

4. KUTSALLIK YOLU

Mesih inanlı yaşamını zaferli bir şekilde yaşayacaksa öğrenmemiz gereken şeylerden biri de bu yaşamın görüldüğü kadar karmaşık olmadığıdır. Bizler durumu çok karmaşık bir hale soktuk. Bir sürü kitaplar yazılmış, her türlü teknik terim kullanılmış, sırrın şunda ya da bunda olduğu söylenmiştir. Ama çoğumuz için her şey o denli karmaşıktır ki, bunu teoride bildiğimiz halde bildiğimiz şeyleri günlük yaşamımıza uygulayamayız. Ele almakta olduğumuz basit gerçekleri daha da açıklığa kavuşturmak için, bu bölümde onu örneklemek İstiyoruz.

Yol

Zafer dolu bir hayat bir çoklarımız için en iyi şekilde Tevrat: Yeşaya 35:8'de tanımlanır: “Ve orada bir yol ve bir cadde olacak ve ona kutsallık yolu denilecek.” Burada anlatılan yol, çevremizdeki bataklık ve güçlük dolu dünyadan çıkarak inşa edilen bir Yol’dur. Yol dar ve dik olmasına karşın, hiçbirimiz için yürüyemeyecek kadar zor değildir. Çünkü “o yolda gidenler aptal olsalar bile hata yapmayacaklardır.” Yoldan çıkarsak birçok tehlikelerle karşılaşacağımız halde, Yol’a devam ettiğimiz sürece güvenlikteyizdir. Çünkü “orada hiçbir aslan olmayacak ve yırtıcı hayvan yolun üzerine çıkmayacaktır” (*Tevrat: Yeşaya 35:8*). Bu yolda yürümesi engellenen sadece bir tür insan vardır, O da günahlarından temizlenmemiş kişidir. “Murdar adam o yoldan geçmeyecek.” Bu sadece Mesih’i Kurtarıcısı olarak tanımayan günahlıları değil aynı zamanda da itiraf edilmemiş ve temizlenmemiş günahlarıyla yaşamını sürdüren inanlıyı da içerir.

B u yola gidebilmek için tek geçit, küçük, karanlık bir tepedir—bu da Golgota’dır (çarmıhtır). Bu ellerimiz ve dizlerimiz—özellikle de dizlerimiz üzerinde tırmanmamız gereken türde bir tepedir. Şu andaki Mesih İnanlı yaşamımız bize doygunluk veriyorsa, büyük bir özlemle Yora erişmeyi arzulamıyorsak, hiçbir zaman dizlerimizin üzerine çökmeyeceğiz ve böylece de asla o tepeye tırmanmayacağız. Eğer durumdan tatmin değilsek, eğer doğruluğa susamışsak o zaman tepeye tırmanmakta olduğumuzu göreceğiz. Acele etmeyin. Tanrı’nın o Yolu gerçekten özlemenize neden olmasını bekleyin. Tanrı’nın sizi özlem dolu duada dizlerinizin üzerine çöktürmesine izin verin, Bu yola bir gezinti ya da bir macera için girenler fazla ileriye gidemezler. Tanrı, “Beni tüm yüreğinizle aradığınızda bulacaksınız” der (*Tevrat: Yeremya 29:13*).

Alçak Bir Kapı

Tepenin üzerinde, çarmıh ciddi ve uyarıcı bir şekilde Yol'a bekçilik eder. Çarmıh orada zamanı ve insanları birbirinden ayıran olarak durmaktadır. Çarmıhın altında alçak bir kapı vardır, o kadar alçaktır ki, insanın oradan geçebilmesi için eğilip emeklemesi gerekir Yol'a tek giriş bu kapıdır. Yolumuzda ilerlemeyi istiyorsak bu kapıdan geçmeliyiz. Bu kapıya Kırık Olanların Kapısı denir. Sadece kırılmış insanlar Yol'a girebilirler. Kırılmış olmanın anlamı, "Ben değil, İsa" tutumunda olmaktır. Her birimizin içinde gururlu ve dik başlı bir "ben" vardır. Dik başlılık Aden Bahçesi'nde başlarını her zaman Tanrı'nın isteğine eğmiş olan Adem'le Havva'nın dik başlılık edip bağımsız olmayı seçtikleri ve "tanrılar gibi" olmaya çalıştıklarında başlamıştır.

Tanrı, Kutsal Kitap'ın bütünü boyunca halkının da aynı şekilde dik başlı olduğunu söyler. Aynı şey bizim yaşamlarımızda da görünür. Katı ve bükülmez kişilerizdir. Fazla hassasızdır ve hemen inciniriz. İçerleriz ve kolay kolay bağışlamayız. Kendi zevklerimize düşkünüzür ve bu da insanı sık sık günaha sürükleyebilen bir şeydir. Bunlar ve daha birçoklarının her biri, içimizdeki bu gururlu benlikten kaynaklanır. Eğer biz orada olmasaydık ve orada bizim yerimize Mesih olsaydı, bu tür tepkilerimiz olmazdı. Yola girebilmeden önce, dik başlı benliğin yerine Mesih'in egemen olabilmesi için Tanrı'nın onu eğip kırması gerekir. Kırılmış olmanın anlamı Tanrı ve insanların önünde hiçbir hak talep etmememizdir. Bu da sadece haklarımızı O'na teslim etmem değil, cehennem hak etmiş olmaktan başka bir hakkım olmadığı anlamına gelir. Bir hiç olmak ve zaman, para, mal mülk ya da konum gibi hiçbir şeye benim dememek anlamına gelir.

Kendi isteklerimizin kırılıp O'nun isteklerine dönüşmeleri için, Tanrı bizleri Çarmıh'ın altına getirir ve orada bize gerçek kırıklığın ne olduğunu gösterir. İsa yaralı el ve ayakları, sevgi dolu yüzünün dikenlerle taçlandığını ve günah bardağımızın içindekileri dipteki tozlularına kadar içerken, "Benim değil senin istediğin olsun" diyenin kırıklığının bütünlüğünü görürüz. Bu yüzden kırık olmanın yolu O'na bakmak ve O'nu çarmıha çivileyenin günahımız olduğunu anlamaktır. O zaman bizim yerimize ölenin sevgisi ve kırıklığını göreceğiz ve kalplerimiz tuhaf bir şekilde eriyecek. İsa için kırılmayı isteyecek ve bunun için dua edeceğiz.

Ah, kendimden kurtulabilsem, sevgili Rab,

Ah, kendimi sende kaybedebilsem.

Ah, artık ben, ben olmasam da

İçimde yaşayan Mesih ben olsa.

Ve bazılarımız Tanrı'nın bizi kırması için ettiğimiz dua kadar başka hiçbir duayı bu kadar hızlı yanıtlamadığını görmüşüzdür.

Sürekli Yapılan Seçim

Ama sadece kapıdan geçerken bir kez kırılacağımız gibi bir şeyi hayal etmeyelim. Bundan sonra bu önümüzde sürekli bir seçim olarak duracaktır. Tanrı üzerimize baskı yapar ama seçimi bizim yapmamız gerekir. Eğer birisi bizi incitir ya da bize kötü davranırsa, hemen önümüzde ya bu kötü davranışı bizi daha alçak gönüllü yapacak bir lütuf olarak görme, ya da ona karşı durup dik başlılık ederek bunun ruhumuzda neden olacağı rahatsızlık dalgalanmalarına katlanma seçimi belirir. Gün boyunca kırılmışlığımız denenecektir ve etrafımızdaki insanlara karşı tutumumuzda kırılmamışsak Tanrı'nın önünde kırılmış gibi davranmanın bir yararı yoktur. Hemen hemen her seferinde Tanrı bizleri diğer insanlar aracılığıyla sınar. Mesih İnanlısı için ikinci nedenler diye bir şey yoktur. Tanrı'nın isteği, sağladığı şeyler aracılığıyla bildirilir ve Tanrı'nın sağladıkları da sık sık birçok istemleriyle etrafımızdaki insanlardır. Kendinizi kırılmış hissediyorsanız, tek yol yeniden Golgota'ya gidip Mesih'i sizin için kırılmış olarak görmek ve oradan O'nun için kırılmaya razı olarak ayrılmaktır.

Kırılmış Olanların Kapısı'nın üzerine Rab İsa'nın değerli kam serpilmiştir. Kapıdan emekleyerek geçmek için eğildiğimizde, Mesih'in kanı bizi bütün günahlardan temizler. Çünkü geçmek için sadece eğilmemiz gerekmezle kalmaz aynı zamanda ancak günahlarından temizlenmiş olanlar Yol'da yürüyebilirler. Belki İsa'yı hiçbir zaman Kurtarıcınız olarak tanıma fırsatını bulamadınız, belki de O'nu yıllardır tanıyorsunuz, ama her iki durumda da gurur, haset, içerleme, temiz olmayan düşünceler vb. gibi günahlarla kirlendiniz. Eğer bunların tümünü onları çarmıhta taşıyana vezirseniz çarmıhta söylediği "Tamamlandı" sözünü yeniden fısıldayacak ve kalbiniz kardan beyaz bir şekilde temizlenecektir.

Tanrı'nın Doluluğunun Armağanı

Böylece Yol'a gireriz. Yol önümüzde uzanır, dar, yokuş yukarı bir yoldur, ışıkla doludur, cennete götüren Yol'dur. Yolun her iki yanında da koyu karanlığa götüren uçurumlar bulunur. Hatta karanlık Yorum kenarlarına kadar gelir ama Yol'un kendisi ışık içindedir. Arkamızda Çarmıh bulunur, artık çarmıh karanlık ve ürkütücü değil ışıklı ve parlaktır ve artık İsa'yı çarmıha gerili olarak değil dirilmiş hayatla dolup taşarak Yol'da yürürken görürüz. Elinde içinde Yaşam Suyu olan bir testi taşır. Ta yanımıza kadar gelir ve kalbimizi uzatmamızı ister ve O'na bir bardağı uzatırcasına boş kalplerimizi sunarız. İçine bakar—bu acı veren bir araştırmadır—Kanı'nın temizlemesine izin verdiğimiz yerleri Yaşam Suyu'yla doldurur. Böylece yolumuza sevinerek, Tanrı'yı överek ve verdiği yeni yaşamla dolup taşarak devam ederiz. Uyanış budur. Sizin ve benim her zaman Kutsal Ruh'la dolu olmamız, diğer insanları sevmemiz ve onların kurtuluşlarıyla ilgilenmemizdir. Çabalama ve geride kalma yoktur. Sadece her günahı İsa'nın değerli kanında temizlenmesi için teslim etmek ve O'nun elinden Kendi doluluğunun bedava armağanını almak ve sonra O'nun bu işi bizim içimizde gerçekleştirmesine izin vermektir. Biz İsa'nın yanı sıra yürüdükçe O devamlı doldurarak yanımızda olacak ve bardaklarımız sürekli taşkın olacaktır.

Öyleyse Mesih İnanlı yaşamımızın geri kalan kısmı şimdi artık dolup taşan kalplerle, başımızı her zaman O'nun isteğine eğerek, sürekli O'nun kanının bizi temizlemesine güvenerek ve İsa'yla tam bir birlik içinde Yol'da yürümekten oluşur. Bu hayat öyle şaşaalı bir şey değildir, duygusal deneyimler beklememiz gerekmez. Rab 'bin yaşamamızı istediği hayat sade bir günlük hayattır. Gerçek kutsallık budur.

Yoldan Sapış

Ama bazen Yol'dan çıkabiliriz ve çıkıyoruz da, çünkü Yol dar. Kucck bir yanlış adım attığımızda yoldan çıkıp karanlıktayız. Bunun nedeni her zaman yeterli itaati göstermediğimiz bir yerler olduğu ya da her şeyi Tanrı'nın yapmasına izin verecek kadar zayıf olmayı başaramadığımızdır. şeytan her zaman yolun kenarındadır, bize seslenir ama bize dokunamaz. Ama kendi irademizle onun sesini dinleyebiliriz. Bu günahın ve İsa'dan uzaklaşmanın başlangıcıdır. Bazen birisine bazen de Tanrı'nın Kendisine karşı dik başlı olduğumuzu görürüz. Bazen kıskançlık ya da içerleme içimizi doldurur. Hemen yolun kenarından düşeriz, çünkü temiz olmayan hiçbir şey Yol'da yürüyemez. Bardağımız kirlenir ve taşmayı bırakır ve Tanrı'yla olan huzurumuzu kaybederiz. Hemen Yol'a dnmezsek kenardan daha da aşağılara düşeriz. Geri dönmemiz gerekir. Nasıl mı? Yapılacak ilk şey, Tanrı'ya dşmemize neden olan şeyin ne olduğunu sormaktır ve görebilmemizi sağlaması sık sık zaman isteyen bir şey olduğu halde O bunu bize gösterecektir. Belki birisi sinirime dokundu ve kızdım. Tanrı, önemli olanın karşımdaki kişinin yaptığı değil, benim ona gösterdiğim tepki olduğunu görmemi ister. Eğer kırılmış olsaydım kızmayacaktım. Bu yüzden Yol'a özlemle bakarken yeniden Rab İsa'yı, sinirlenmenin ne kadar çirkin bir şey olduğunu ve İsa'nın beni sinirli olmaktan kurtarmak için öldüğünü görürüm. Ellerim ve dizlerimin üzerinde yeniden Yol'a tırmanırken temizlenmek için yeniden O'na ve Kanı'na gelirim. İsa bardağımı yeniden doldurmak için orada beklemektedir. Haleluya! Yol'un neresinden ayrılmış olursanız olun, her zaman O'nun sizi yeniden Kendisine gelip kırılmaya çağırdığını ve Kanın sizi temizlemek için her zaman orada olduğunu göreceksiniz Günah yaşamımıza girdiğinde onu ne yapacağımızı bilmek Yolun büyük sırrıdır. Sır, günahı her zaman çarmıha götürmek, orada onun ne kadar günahlı olduğunu görmek, sonra da onu Kan'ın altına koyup yok olduğuna inanmaktır.

Bu yüzden Yol boyunca gerçek sınav, bardaklarımızın taşıp taşmadığı, kalplerimizde Tanrı'nın huzurunun olup olmadığı, diğer insanları sevip onlarla ilgilenip ilgilenmediğimizdir. Bunlar Yol'un barometreleridir. Eğer bunlar bozulursa yaşamlarımızın bir yerlerine günah—düşünce ya da davranışlarımızda, fazla hassaslıkta, alınganlıkta kendimizi savunmada, kendimizin fazla farkında olmakta, utangaçlıkta, ihtiyatta, endişe, korku ve bu tür şeylerde kendimize acımak, kendi arzularımızı yerine getirmeye çalışmak ve kendi zevklerimize düşmek gibi bir günah girmiş demektir.

Diğer İnsanlarla Yürüyüşümüz

Yol hakkında henüz dile getirmediğimiz bir gerçek daha: bu Yol'da yalnız başımıza yürümediğimizdir. Bizimle birlikte yürüyen başka insanlar da vardır. Tabii ki Rab İsa vardır. Ama başka yolcular da vardır ve Yol'un kuralı, onlarla paydaşlığın İsa'yla paydaşlık kadar önemli olduğudur. Hatta bu ikisi çok yakından bağlantılıdır.

Diğer İnanlılar'la olan ilişkimizle Tanrı'yla olan ilişkimiz o denli bağlantılıdır ki biri bozulursa diğeri de bozulur. Sabırsızlık, içerleme ya da haset gibi bizimle bir başka insan arasına giren her şey Tanrı'yla da aramıza da girer. Bu engeller bazen bir tül den daha kalın değildirler—hâlâ bir dereceye kadar diğer tarafı görebildiğimiz tüller gibidirler. Ama hemen kaldırılmazlarsa battaniye gibi kalınlaşırlar, sonra da tuğladan duvarlar olurlar ve Tanrı ve diğer İnanlılar'dan soyutlanıp kendi başımıza kalırız. Bu iki ilişkinin neden bağlantılı olduğu açıktır. “Tanrı sevgidir” yani diğer insanlar için olan sevgidir. Ve bir başka insana sevgi göstermeyi ihmal ettiğimiz an Tanrı'yla olan ilişkimiz bozulur—çünkü biz o kişiyi sevmesek bile Tanrı onu sever.

Ama dahası, bu tür günahların etkisi bizi her zaman “karanlıkta Yülütmesi” yani gerçekte ne olduğumuzu ya da gerçekte neler hissettiğimizi saklamaya itmesidir. Kutsal Kitap'ta “karanlığın” anlamı her zaman budur, çünkü ışık gerçekleri onaya çıkardığı halde karanlık saklar. Günahın içimizdeki ilk etkisi bizi saklanmaya itmesidir. Bunun sonucu olarak rol yapmaya, maske takmaya başlarız ve ne Tanrı'ya ne de insanlar? karşı dürüst olabiliriz. Ve tabii ki, ne Tanrı ne de insanlar içten olmayan bir insanla paydaşlık içinde olamazlar.

Bizi Rab İsa'yla paydaşlığa geri götüren yol kardeşimizle de götürecektir. Bütün sevgisizlikler günah olarak kabul edilmeli ve Kanı'nın örtmesi için Rab İsa'ya verilmelidir—sonra kardeşimizle durum düzelebilir. Rab İsa'ya bu şekilde geri gelirken O'nun kardeşimize olan sevgisinin kalplerimizi doldurduğunu ve kendini ona karşı davranışlarımızda dışa vurmayı istediğini göreceğiz ve yeniden paydaşlık içinde yürüyeceğiz.

Bu yüzden bu yaşam Yolu'dur. Bu yeni ve şaşırtıcı bir öğreti değildir. Vaaz ettiğimiz yeni bir şey değildir. Fazla gösterişli bir şey de değildir. Rab'bin bizi koymuş olduğu durumlarda gündelik hayatımızı sürdürmenin bir yoludur, Mesih İnanlı hayatı hakkında okumuş ya da duymuş olabileceğimizle çelişki oluşturmaz. Aklanma konusundaki büyük gerçekleri basit bir şekilde örnekler. Bu hayatı şimdi yaşamaya başlamak yaşamlarımızda bir uyanışa neden olacaktır, Onu yaşamaya devam etmek sürekli bir uyanış olacaktır. Uyanış, sizler ve benim Rab İsa ve birbirimizle tam bir birlik içinde, bardaklarımız sürekli temizlenip Tanrı'nın hayatı ve sevgisiyle dolarak Yol'da yürümemizdir.

5. GÜVERCİN VE KUZU

Zaferli bir biçimde yaşamak ve canlar kazanma hizmeti üstün benliğimizin ve büyük çabalarımızın ürünü değil, Kutsal Ruh'un meyvasıdır. Bizler meyva üretmeye değil, onu taşıyıp vermeye çağırıldık. Bu meyvaların O'nun meyvası olması gerekir. Öyleyse en önemli şey devamlı Kutsal Ruh'la dolu olmaktır. "Rab'bin ağaçları O'nun sağladığı yaşam veren özle dolu olmalıdır."

Bunun nasıl olacağı *İncil: Yuhanna 1*'de anlatılan Rab İsa'nın vaftizinde Kutsal Ruh kendisinin üzerine indiğinde gösterilir. Vaftizci Yahya, İsa'nın kendisine doğru geldiğini görmüş ve "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" demiştir. Sonra O'nu vaftiz ederken göklerin açıldığını ve Tanrı'nın Ruhu'nun bir güvercin şeklinde İsa'nın üzerine inip orada durduğunu gördü.

Tanrı'nın Alçakgönüllülüğü

Güvercinin Kuzu'nun üzerine inip O'nun üzerinde durması çok anlamlı bir tasvirdir. Kuzu ve güvercinin bütün yaratıkların en yumuşakları oldukları kesindir. Kuzu alçakgönüllülüğü ve teslimiyeti, Güvercin de huzur ve barışı temsil eder (güvercinlerin yaz günleri tatlı tatlı ötüşleri ne kadar da huzur vericidir). Bunlar Tanrılığın özünde alçakgönüllülük olduğunu bize kesinlikle gösteren belinilerdir. Sonsuz Tanrı Kendini Oğlu'nda insanlara bildirmeyi seçtiğinde O'na Kuzu ismini verdi; ve Kutsal Ruh'un dünyaya gelmesi gerektiğinde O da bir güvercin şeklinde gözüktü. Öyleyse Tanrı'yla birlikte yürümek için bizim de alçakgönüllü olmamızın gerekmesi sadece Tanrı çok büyük, bizlerse çok küçük olduğumuzdan ve bizim gibi küçük yaratıklara alçakgönüllünün yaraşmasından değil, Tanrı'nın Kendisinin çok alçakgönüllü olmasından belli değil midir?

Bu olaydan alınacak en büyük ders, Kutsal Ruh'un Güvercin olarak sadece Rab İsa'nın üzerine inip O'nun üzerinde kalabileceğiydi, çünkü Rab İsa Kuzu'dur. Rab İsa'nın Kuzu'nunkinden —alçakgönüllülük, teslimiyet ve boyun eğişten—başka bir tutumu olsaydı Güvercin O'nun üzerine asla konmazdı. Kendisi çok yumuşak olduğundan eğer İsa yumuşak huylu ve alçakgönüllü olmasaydı korkarak uçar giderdi.

Öyleyse burada bizlere, bu aynı Kutsal Ruh'un bizim üzerimize gelip üzerimizde kalabilmesi için neyin şart olduğu anlatılmaktadır. Ancak Kuzu gibi olmaya razı olduğumuzda Güvercin üzerimize inebilir. Benlik kırılmamışken üzerimize gelmesi imkânsız bir şeydir. Kırılmamış benlik Güvercin'in yumuşaklığının tam tersidir. *İncil: Galatyalılar'da* Kutsal Ruh'un dokuz meyvesinin neler olduğunu yeniden okuyun: “Ruh'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir.” Güvercin bizi bunlarla doldurmanın özlemini çekmektedir. Sonra bunu aynı bölümde listelenen bedenin çirkin işleriyle kıyaslayın (İncil'de kırılmamış benlik için bu sözcük kullanılmıştır). Aradaki fark, hırlayan kurtla yumuşak güvercin arasındaki farktır!

Kuzu'nun Huyu ve Yapısı

Öyleyse Kutsal Ruh'un sadece Kuzu'nun bize gösterdiği her noktada Kuzu'nun Kendisi gibi olmaya razı oldukça üzerimize gelip bizimle kalacağı açıktır. Ve Golgota yolunda bizim için yürümekte olan Kuzu'ya bakıp ne kadar çok konuda İsa için Kuzu konumunu almaya razı olmadığımızı görmek kadar içimizi araştıran ve bizi alçakgönüllü kılan bir şey daha yoktur.

İsa'ya bir an Kuzu olarak bakın. O *basit Kuzu'ydu*.⁶Kuzu, Tanrı'nın yarattıkları arasında en basit olanıdır. Kendini kurtarmak için hiçbir plânı programı yoktur—çaresiz ve basit bir şekilde varlığını sürdürür. İsa Kendisini bizler için bir hiç yaptı ve basit Kuzu oldu. Kendisinin hiçbir kuvveti ya da bilgeliği, Kendisini zorluklardan kurtarmak için hiçbir plânı yoktu, sadece basit bir bağımlılıkla her zaman Baba'ya bağlıydı. “Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz” (*İncil: Yuhanna 5:19*). Ama bizler ne kadar karmaşığızdır! Kendimize yardımcı olmak ve kendimizi zorluklardan kurtarmak için ne plânlar yaparız. Sanki kendimiz bir şeymişiz ve bir şey yapabilirmişiz gibi Mesih İnanlı hayatım yaşamak ve Tanrı'nın işlerini yapmak için nasıl da kendi çabalarımıza başvurmuşuzdur. Basit kuzular olmaya razı olmadığımız için Güvercin (hiç değilse O'nun varlığının getirdiği bereketler) uçmak zorunda kalmıştır.

Kırılmaya Razi Olmak

Öyleyse İsa kırılmış Kuzu idi; tıpkı bir kuzunun yününün kırıldığı gibi haklarının, adının, hakkı olan insansal özgürlüğünün kırılmasına razı oldu. Hiçbir zaman karşı koymadı: Bir kuzu asla karşı koymaz. Bizim uğrumuza hakaret gördüğünde yanıt vermedi. Acı çektiğinde tehdit etmedi. Hiçbir zaman, “Siz bana bu şekilde davranamazsınız. Benim Tanrı Oğlu olduğumu bilmiyor musunuz?” demedi. Ama bizler—ah bizler! Hakkımız olan bir şeyin kırılmasına kaç kez karşı çıkmışızdır! Bizim olan bir şeyi İsa uğruna kaybetmeyi istememiştir. Konumumuza uygun bir şekilde saygı görme konusunda ısrarlı davranmıştır. Karşı koymuş ve mücadele etmiştir. Kırılmış kuzular olmaya razı olmadığımızdan Güvercin’in üzerimizden uçup gitmesi gerekmiştir ve bizler de huzursuz, katı ve sevgisini kaybetmiş insanlar olarak kalmışızdır.

İsa Yanıt Vermedi

Dahası İsa sessiz Kuzu'ydu. "Kırkıcılar önünde dilsiz duran koyun gibi ağzını açmadı" (*Tevrat: Yeşaya 53:7*). İnsanların iftiralarıyla karşılaştığında "hiçbir yanıt vermediğini" okuyoruz. Hiçbir zaman ne Kendini savundu, ne de açıklamaya çalıştı. Ama diğer insanlar bizim hakkımızda iyi ve gerçek olmayan sözler söylediklerinde bizler sessiz kalmaktan başka her şeyi yapmışızdır. Kendimizi korumak ve haklı çıkartmak için sesimizi yükseltmişizdir ve seslerimizde öfke olmuştur. Dürüst bir şekilde haksız olduğumuzu itiraf etmek yerine kendimizi mazur göstermeye çalışmışızdır. Böyle olduğu her seferinde Güvercin' in havalanması ve kalplerimizden huzur ve kutsamasını alması gerekmiştir, çünkü bizler sessiz kuzu olmaya razı olmamışızdır.

Kin Yok

İsa aynı zamanda lekesiz Kuzu'ydu. Dudaklarından bir şey kaçmamakla kalmamış aynı zamanda Kendisini çarmıha yollayanlara karşı kalbinde sevgiden başka hiçbir şey taşımamıştır. Onlara karşı bir içerleme, bir kin, bir acılık taşımamıştır. Onlar ellerine çivileri çakarken bile, "Sizi bağışlıyorum" diyordu ve Baba'nın da onları bağışlaması için dua etti. Bizim için alçakgönüllülikle acı çekmeye razı idi. Ama bizler İsa'ya yaptıklarının çok daha azı olan şeylerden ötürü şu ya da bu kişiye karşı içimizde ne içerlemeler ve ne kinler taşımışızdır. Bu tepkilerin her biri kalplerimizde bir leke bırakmıştır ve buna katlanıp İsa'nın uğruna bağışlamaya razı olmadığımız için Güvercin'in uçması gerekmiştir.

Geri Dön Ey Güvercin!

Öyleyse bunlar Kutsal Ruh'u ve O'nun bereketlerini hayatlarımızdan uzaklaştıran hareket ve tutumlardır ve bunların hepsi günahdır. İnanlılar topluluğunda uyanışın gerçekleşmesine engel olan tek şey günahdır. Şu anda bizim için en önemli soru, Güvercin huzur ve gücüyle yaşamlarımıza nasıl dönebilir?" sorusudur. Yanıt yine basitçe, "Tanrı'nın Kuzusu"dur. Çünkü İsa sadece basit kuzu, kırkılmış Kuzu, sessiz Kuzu ve lekesiz Kuzu olmakla kalmaz bütün bunların üstünde aynı zamanda bizim yerimizi alan Kuzu'dur.

Yahudiler Tanrı'ya sunulan kuzunun her zaman için kendilerinin yerini alan kuzu olduğunu biliyorlardı. Alçakgönüllülüğü ve boyun eğişini doğal olarak günah için öldürülmek ve kanının günahlarının bağışlanması için sunağa serpilmesi olan esas işi izlemiştir. Günahlarımızdan tövbe ettiğimizde onların temizlenmeleri ve bıraktıkları bütün leke ve izlerin çıkmaları için çarمیhta bizim yerimizi alabilmesi, bizim Günah Keçimiz olması, bizim günahlarımızı Kendi bedeninde çarمیhta taşıması amacıyla Rab İsa'nın bizim kuzumuz olma alçakgönüllülüğünü göstermesi gerekliydi. Ama Tanrı için geçmiş ve gelecek olmadığı ve her şey şimdiki zaman, veya zamansız olduğu için bir bakıma Rab İsa tövbe etmediğimiz günahlardan ötürü şimdi de elem çeker. Bu günahların O'nu şimdi yaralayıp canını acıttığını görmek çok dehşet verici bir şeydir. Duam, bu ciddi düşüncenin gururlu kalplerimizi kırıp bizleri tövbeye yöneltmesidir. Çünkü ancak bu günahlarımızı İsa'nın kalbinde görüp, kırılıp, onlardan tövbe etmeye ve durumları düzeltmeye razı olduğumuzda Kuzu'nun

Kanı bizi onlardan temizler ve Güvercin huzur ve kutsamasıyla kalplerimize döner.

Doğduğu yemlikten

Golgota'daki çarمیha dek İsa Kendini alçalttı.

Ama ben O'nun alçakgönüllü izleyicisi

Olabilmek için fazlasıyla gururluyum

Ve buna razı değilim.

İsa Kendi iradesini Baba'nın iradesine teslim etti,

Ve ışıktta kalmayı seçti;

Bense dinlenmek yerine güreşmeyi yeğliyorum

Ve doğru olanı kendim yapmaya çalışıyorum.

Ya Rab, beni kır, sonra da temizleyip doldur

Ve sende kalmamı sağla;

Ki paydaşlık bozulmasın

Ve senin ismin bende kutsansın.

İsa'yı çok seven bir Afrikalı imanlı bir keresinde cemaate, toplantıya gitmek için tepeye tırmanırken arkasında ayak sesleri işittiğini söylemiş.

Arkasını dönünce sırtında çok ağır bir yükte tepeye tırmanan bir adam görmüş. Adama sempati duymuş ve onunla konuşmuş. Sonra ellerinin yaralı olduğunu görmüş ve O'nun İsa olduğunu anlamış. “Rab, tepeye tırmanırken sırtında taşıdığın dünyanın günahları mı?” diye sormuş. Rab İsa, “Hayır, bunlar dünyanın günahları değil, sadece seninkiler!” demiş. O Afrika’lı Tanrı’nın kendisine gösterdiği bu görümü anlatırken

Çarmih’te kendi günahlarını gören cemaattekilerin ve kendi kalbi kırıldı. Bizim kalplerimizin de kırılması gerektir ve ancak böyle olduğunda günahlarımızdan gerçekten tövbe ederek onları itiraf etmeye, özür dilemeye, barışmaya ve durumları düzeltmeye razı olacağız. Sonra Rab Kendini alçalttığı gibi biz de kendimizi alçaltmaya razı olduğumuzda Güvercin bize dönecektir.

*Geri dön, ey cennetsel Güvercin, geri dön,
Huzurun tatlı mesajcısı!
Seni üzen ve seni benim koynumdan çıkaran
Günahlardan nefret ediyorum.*

Güvercin Tarafından Yönetilmek

Bu konuda son bir söz daha söylemek istiyorum. Güvercin, İsa'nın Kanı'nın bizi temizlediğini, bizlerin alçakgönüllülük içinde Kuzu'yla birlikte yürüdüğümüzü öneren barışın sembolüdür ve Kutsal Ruh'un varlığının ve doluluğunun işareti huzurdur. Bunun gerçekten de yol boyunca yoldaki yülüüşümüzü sınıadığımız ölçüt olması gerekir. "Mesih'in esenliği yüreklerinizde hakem olsun" (*İncil: Koloseliler 3:15*). Eğer herhangi bir noktada Güvercin kalplerimizde söylediği şarkıyı durdurursa, eğer huzurumuz bozulmuşsa, bunun nedeni sadece günah olabilir. Herhangi bir konuda Kuzu'nun alçakgönüllülüğünden ayrılmışız demektir. Tanrı'dan bunun ne olduğunu bize göstermesini istemeli, tövbe etmekte ve o günahı Çarmıh'a götürmekte acele etmeliyiz. O zaman Güvercin yine kalplerimizde ait olduğu yere dönecek ve bizler de Tanrı'nın verdiği huzura sahip olacağız. Bu şekilde, İsa'nın değerli Kanı aracılığıyla günahlı insanlara bile açık olan Ruh'un varlığının sürekli içimizde olduğunu bileceğiz.

Bugünden yaşamlarımızın Tanrı'nın huzuru olan Cennetsel Güvercin tarafından yönetilmesine ve gün boyunca O'nun hakem olmasına idil vermeyelim mi? Böyle yaparsak kendimizi günahlarımızın neler oldukları bize sürekli gösterileceği ve çok alçakgönüllü kılınacağımız bir yolda yürür bulacağız. Ama aynı zamanda bu yolda, Tanrı'nın Kuzusu'na gerçekten benzer olacağız ve gerçek bir değerli olan tek zaferi, kendi benliğimizi fethetme zaferini tadacağız.

6. EVDE YENİDEN YAŞAMA DÖNÜŞ

Binlerce yıl önce, dünyada var olan gelmiş geçmiş en güzel bahçenin içinde bir adamla bir kadın yaşardı. Yaratıcılarının benzerliğinde yaratılmışlardı ve sadece O'nu yarattıklarına ve birbirlerine göstermek ve böylece günün her anında O'nu yüceltmek için yaşarlardı. Yaratıcının önündeki yaratık konumlarını alçakgönüllü bir biçimde, kendilerini O'na tamamen teslim edip O'nun iradesine boyun eğerek kabul etmişlerdi. Kendi iradelerini her zaman O'na teslim ettiklerinden ve kendileri için değil O'nun için yaşadıklarından birbirlerine de tamamen bir teslimiyet içinde yaşıyorlardı. Böylece o güzel bahçedeki ilk evde sadece Tanrı'yla değil birbirleriyle de mutlak uyum, huzur, sevgi ve birlik içindeydiler.

Sonra bir gün uyum bozuldu, çünkü merkezi Tanrı olan eve yılan ve onunla birlikte de günah girdi. Bunun üzerine onlar hem Tanrı, hem de birbirlerine karşı güvenlerini yitirdiler. Artık bir daha Tanrı için yaşamadılar, yaşayamadılar. Her biri kendisi için yaşamaya başladı. Tanrı ve birbirleri için yaşamadıklarından ötürü her biri kendisinin tanrısı oldu. Artık orada huzur, uyum, sevgi, birlik ve güven yoktu. Bunların yerini anlaşmazlık, sevgisizlik, kin, güvensizlik kısaca günah almıştı.

Uyanış Evde Başlar

İlk önce “uyanış”ın ne demek olduğunu sizlere yeniden hatırlatmak istiyorum. “Uyanış” Tanrısal yaşamın azaldığı yaşamlarda doğan yeni yaşamdır. Kişisel uğraşlar ve eylemlerle elde edilemez. Kişinin kendi yaşamı değil, Tanrı’nın yaşamıdır. Tanrı’yla ve başkalarıyla aramızda hiçbir açıklık ve engel olmadan, birlik ve beraberlik içinde kendini gösteren yaşamdır. Bu yaşamın uygulanması her şeyden önce evde başlamalıdır. Her yerden çok evimizde günah işlediğimiz bir gerçektir. Her inanlı’nın kendi ev hayatında yaşadığı sınanmalar ayrıdır. Alınganlıklar, kavgalar, öfkelenmeler, bencillik, kıskançlık, sevgisizlik evde görülen durumlardır. Ailelerimizin içinde büyük bir bozukluk olmamasına karşın inanlılar’a yaraşan tam birlik, beraberlik ve sevgi evlerimizde kendini gösteremiyor. Başkaları ve Tanrı’yla aramıza giren her şey Tanrı’yla olan beraberliğimizi bozar. Böylece yüreklerimiz Tanrısal yaşamla dolup taşmaz.

Ev Hayatında Yaşanılan Kusurlar Nelerdir?

Ev hayatımızdaki temel bozukluk nedir? Ev derken tabii ki aileden yani anne, baba, çocuklar ve çeşitli koşullarda birlikte yaşadığımız kişilerden söz ediyoruz.

Birçok ailedeki ilk kusur, bireylerin birbirlerine karşı gerçekten açık ve dürüst olmamalarıdır. Genelde örtülmüş perdeler ve duvarların ardında yaşarız. Başkaları gerçekte nasıl olduğumuzu bilmezler ve bunu onlara göstermeye pek de niyetimiz yoktur. Bizimle sıkı bir ilişki ve dostluk içinde olan kişiler bile gerçek yüzümüzü, gerçekten nasıl biri olduğumuzu bilmezler.

Güçlüklerimizi, uğraşlarımızı, başarısızlıklarımızı ve Rab'bin bizi ne kadar sık yıkamasının gerektiğini bilmezler. Bir ilişkide dürüstlük, açıklık, berraklığın var olmaması her zaman günahın sonucudur. İlk günahın ilk etkisi, Adem'le Havva'nın Aden Bahçesi'nde Tanrı'dan kaçıp saklanmalarına neden oldu. Daha önce Tanrı'ya ve birbirlerine karşı dürüst ve açık olan kişiler günah işler işlemez Tanrı'dan saklanmaya başladılar. Adem'in yüreğinde Havva'nın bilmesini istemediği bir sürü düşünce ve tepki belirdi. Aynı şeyler Havva'nın yüreğinde de oluştu. Durum o zamandan bu zamana dek aynı şekilde devam etmiştir. Tanrı' dan saklayacak bir şeyimiz olduğunda bunu birbirimizden de saklarız. Her şeyi arkasına gizlediğimiz o duvar gerçek benliğimizi bir maske gibi örter. Bazen ise değişik bir hile yapıp şaka kabul edilen bir davranışın arkasına gizleniriz. Başkalarının yaklaşım bizi gerçekte olduğumuz gibi görmelerini istemediğimiz için gerçekçi ve dürüst olmaktan korkarız. Böylece, hile, yapmacık ve aldatmaca oyununu sürdürürüz. Birbirimize gerçeği söyleyip dürüst olmayız. Doğruyu söyleyip dürüst olmayan biriyle de elbette gerçek bir beraberlik kurulamaz. Evde de birlik ve candan bir beraberlik içinde olmak imkânsızlaşır. Tanrı Sözü'nün adına "karanlıkta yürüyüş" dediği işte budur. Çünkü saklayıp örten, örtbas eden her şey karanlıktır.

Sevgide Başarısızlık

Evlerimizdeki ikinci kusur, birbirimize yeteri kadar sevgi göstermememizdir. “Böyle bir şey bizim evimiz için söz konusu değil. Ben ve eşim kadar birbirini seven iki insan daha bulunamaz” diyen biri çıkabilir.

İncil’den gerçek sevginin nasıl olması gerektiği hakkında bir bölüm okumak istiyorum. Sonuna geldiğimizde aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceğinizi merak ediyorum.

Sevgi sadece bir duygu ya da bir arzu değildir. *İncil: 1.Korintliler 13’cü* bölüm onun ne olduğunu bize açıklar. Ölçüt olarak bu bölümü alırsak gerçekte ne kadar az sevgimiz olduğunu anlayacağız.

Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolayca öfkelenmez, kötülüğü anmaz.

Evlerimizde bu ölçüte nasıl erişiyoruz? Ne kadar sık bir biçimde bunun tam tersini yapıyoruz?

Sık sık birbirimize sabırsız davranırız ve hatta cevap verirken ve gösterdiğimiz tepkilerde kabalaşırız.

Evde kıskançlık da olabilir. Bir kadın ya da eşi, eşinin yeteneklerini hatta ruhsal alanda ilerlemesini kıskanabilir. Anne babalar çocuklarını kıskanabilirler ve kardeşler arasında da büyük kıskançlıklar söz konusu olabilir.

Ayrıca “kaba davranmaz” demek, nazik davranır demektir. Buna ne demeli? Nezaket, küçük şeylerde sevgi göstermek demektir, ama tökezleyip düştüğümüz konular zaten küçük şeylerdir. Evde bütün bunları yapabileceğimizi düşünürüz.

Ayrıca ne kadar gururlu ve şımarığız. Bu birçok yolla ortaya çıkabilir. Her şeyin en iyisini kendimizin bildiğini düşünürüz; bir şeyin kendi istediğimiz biçimde yapılmasını isteriz, dırdır ederiz, yönetmeye çalışırız ve bu şekilde davranmak birbirimizi küçük görmemize yol açar. Ona karşı üstünlük taslamamız kendimizi ondan üstün görmemize yol açar. Sonra eğer kalplerimizin derinliklerinde birisini küçümsediğimizde, onu her şey için suçlarız—buna karşın sevdiğimizi düşünürüz.

Ya “kendi çıkarımızı aramak?” Bu da bencillik değil midir? Günde birçok kereler kendi istek ve çıkarlarımızı karşımızdaki kişinkilerin önüne koyarız.

Ne kadar da kolay öfkeleniriz! Karşımızdaki insanda gördüğümüz bir şey bizi ne kadar da çabuk sinirlendirir. Karşımızdaki kişinin yaptığı ya da yapmadan bıraktığı bir şeyden ötürü düşündüğümüz o kötü düşüncüyü ve içleme duygusuna ne kadar sık izin veririz. Buna karşın evimizde hiçbir sevgi sorunu olmadığını iddia ederiz. Bu tür şeyler her gün olur ve bunları kötü bir şey olarak görmeyiz. Bütün bunlar sevginin zıttı olan şeylerdir ve

sevginin zıttı da nefrettir. Sabırsızlık nefrettir, haset nefrettir, gurur ve inatçılık nefrettir, bencillik, sinirlilik ve içerleme de nefrettir! Ve nefret günahtır. “Işıktadır olduğunu söyleyip de kardeşinden nefret eden hâlâ karanlıktadır” (*İncil: 1. Yuhanna 2:9*). Bütün bunlar birçok gerginliklere neden olur, insanlar arasına duvarlar rer, aralarında kavgalar çıkarır ve hem Tanrı ve hem de karşımızdakiyle paydaşlık içinde olmamız imkânsız hale gelir.

Tek Çıkar Yol

Şimdi önemli olan, “Evde yeni bir hayat, gerekiyor. Bir uyanış istiyor muyum? Kalbimi bu konuda sorgulamam gerekiyor. Şimdiki durumumda devam etmeye hazır mıyım yoksa evimde yeni bir hayat, O’nun hayatını yaşamaya mı susadım?” sorularıdır. Çünkü böyle bir değişikliğe gerçekten özlem duymuyorsam bu değişikliği gerçekleştirmek için gerekli adımları atmam. Atmam gereken ilk günaha, günah demek (başkasının değil, benim günahım) ve onunla Çarmıh’ a gitmek ve beni hemen oracıkta temizlemesi için Rab İsa’ya güvenmektir.

Çarmıh’ta boynumuzu eğdiğimizde, İsa’nın başkaları için kendini unutan sevgisi, sabrı ve tahammülü bizim kalplerimize akar. İsa’nın değerli kanı bizleri sevgisizlikten ve kötü düşüncelerden temizler ve Kutsal Ruh bizleri İsa’nın tabiatıyla doldurur. *İncil: 1.Korintliler 13*’ün anlattığı İsa’nın tabiatından başka bir şey değildir ve bu bize verilen bir armağandır, eğer İsa bizimse İsa’nın tabiatı da bizim tabiatımızdır. Günah ve sevgisizlik yaşamlarımıza girdiğinde bu kutlu süreç her seferinde gerçekleşebilir çünkü temizleyen Kan Pınarı her zaman bize açıktır.

Bütün bunlar bizlerin evlerimizde Çarmıh Yolunu yürümeye adanmamıza yol açacaktır. Tekrar tekrar İsa bizim için haklarından vazgeçtiği gibi bizim de haklarımızdan vazgeçmemiz gereken yerler göreceğiz. Karşımızdakinin bencillik ve gururuna bu kadar büyük bir tepki gösteren şeyin kurban etmeye razı olmadığımız kendi bencillik ve gururumuz olduğunu göreceğiz. Birbirimizin davranış biçimlerini ve yaptıklarım Tanrı’nın bizim için iradesi olarak kabul etmek zorunda kalacak ve alçakgönüllü bir şekilde boynumuzu Tanrı’nın bize verdiği her şeyin önünde eğeceğiz. Bunun anlamı karşımızdakinin bencilliğinin bunun onun için Tanrı’nın iradesi olarak kabul etmemiz gerektiği değildir—tam tersine sadece Tanrı’nın bizim için iradesi olarak kabul etmeliyiz. Karşımızdakine gelince, eğer biz kırılmışsak Tanrı bizi onun kendi gereksinimini görmesine yardım etmekte kullanmak istiyor olabilir. Tabii ki, bir anne ya da babaysak çocuğumuzu ciddi ve kesin bir şekilde uyarmamız ve düzeltmeye çalışmamız gerekir. Ama bu bencil bir güdüden ötürü gerçekleşen bir şey değil karşımızdakine karşı sevgi ve onun iyiliği için çektiğimiz özlemden ötürü yapılan bir şey olmalıdır. Kendi rahatımız ve haklarımız her zaman teslim edilmelidir. Ancak bu şekilde Rab İsa’nın sevgisi bizi doldurabilir ve kendini bizim aracılığımızla gösterebilir.

Golgota’da kırıldığımızda, diğer insanlarla hatta bazen çocuklarla bile aramızdaki sorunları düzeltmeye razı olmamız gerekir. Çoğu kez kırılmışlığımızın sınavı budur. Kırıklık katılığın tam karşıtıdır. Katılık, “Senin suçundu!” der. Kırılmışlık, “Suç benim” der. Bizim böyle bir şey söylediğimizi duyduklarında evimizde ne kadar farklı bir atmosfer

oluşacaktır! Çarmıh'ın önünde insanlar için teker teker yer vardır. “Ben hatalıydım ama sen de hatalıydın. Senin de gelmen gerekiyor” diyemeyiz. Hayır, tek başınıza gidip, “Ben hatalıyım” demeniz gerekiyor. Tanrı karşınızdaki kişinin kalbinde sizin yapıp söyleyebileceğiniz her şeyden çok sizin kırılmışlığınız aracılığıyla işleyecektir. Ancak beklemeniz gerekebilir —belki de çok uzun bir zaman. Ama bu bizim Tanrı'nın nasıl hissettiğini çok daha iyi anlamamıza neden olmalıdır çünkü birisinin söylediği gibi, “Hiçbir hata yapmadığı halde Tanrı da on dokuz yüzyıl önce insanla arasında var olan günah duvarını yıkmak için dünyaya gelmeden önce çok uzun bir zaman beklemek zorunda kaldı.” Ama Tanrı duamızı mutlaka yanıtlayacak ve o kişiyi Golgota'ya getirecektir. Orada onunla bir bütün olacağız, orada aramızdaki ayrılık duvarı kırılacak ve gerçek saydamlık içinde ve birbirimizi saf ve derin bir sevgiyle severek İsa ve birbirimizle ışıktaki yürüyebileceğiz. Bütün diğer İnsanlarla hemen hemen tek ortak yanımız günahlı olmamızdır ve bu yüzden onlarla bir bütün olabileceğimiz tek yer günahın temizlendiği İsa'nın ayağının dibidir. Gerçek birlik iki ya da daha çok günahlı kişinin Golgota'da bir araya gelmesidir.

7. ÇÖP VE MERTEK

Şu arkadaşımızın gözünde bir şey var! İsa'nın adına çöp dediği çok küçük bir şey olduğu halde çok acı veren bir şeydir ve gözden çıkarılana kadar insan kendini çok çaresiz hisseder. Bir dost olarak onu oradan çıkarmaya çalışmak için elimizden geleni yapmamız tabii ki bir görevdir ve bunu başarabildiğimizde bize çok minnettar olur. O da bizim için aynı şeyi yaptığında biz de ona karşı o kadar minnettar oluruz.

Bunun ışığında *İncil: Matta 7:3-5*'deki çöple mertek hakkındaki ünlü parçanın esas söylemek istediği şey diğer insanın hatasını düzeltmeyi yasaklamak değil tam tersidir. Her ne pahasına olursa olsun birbirimize bu hizmette bulunmalıyız. İlk vurgusu kusur bulmanın kötü bir şey olduğunu gösteriyor gibidir, bu doğru ama bizdeki kusur bulma aradan çıktığında bu bölüm, “o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün” sözleriyle sona erer. İncil'e göre diğer insanları o kadar sevmeliyiz ki görüşünü ve bereketlerin gelmesini engelleyen çöpü gözünden çıkarmayı istemeliyiz. Bize, “Birbirimize öğüt vermemiz,” “birbirimizi teşvik etmemiz,” “birbirimizin ayaklarını yıkamamız” ve “birbirimizi sevgi ve iyi işler için gayrete getirmemiz” söylenmiştir, Üzerimize dökülen Tanrı'nın sevgisi kardeşimizi bu şekilde sevmemize yardımcı olacaktır.

Tanrı bize bunu yapmamızı gösterdikçe birbirimizi alçakgönüllü bir şekilde uyarıp gayretlendirmemiz başkalarına da birçok bereketler getirecektir. Adı Basle'lı Nicholas olan alçakgönüllü bir İsviçreli dağlan geçip Strasburg'daki Dr. Tauler'in inanlılar topluluğuna gelmiş. Nicholas, “Dr. Tauler, Tanrı, dünya ve bu şehir için en büyük işinizi yapabilmeden önce ölmeniz—kendinize, yeteneklerinize, popülerliğinize ve hatta kendi iyiliğinize ölmeniz gerekir ve Çarmih'in anlamını tam olarak öğrendiğinizde Tanrı ve insanlar önünde yeni bir güce sahip olacaksınız” demiş. Tanınmamış bir Mesih inanlısından gelen alçakgönüllü bir uyarı Dr. Tauler'in hayatını değiştirmiş ve gerçekten de ölmeyi öğrenmiş ve Luther ve Reform hareketi için yolu hazırlayan en büyük etkenlerden biri haline gelmiş. Bu parçada Rab İsa bizlere birbirimiz için bu hizmeti nasıl yapabileceğimizi söylemektedir.

Mertek Nedir?

Ancak Rab İsa bizlere kendi gözümüzde kocaman bir mertek varken bir başkasının gözündeki küçücük bir çöp parçasını çıkarmaya çalışmamızın çok olası olduğunu söylemiştir. Durum böyle olduğund4 karşımızdaki kişinin gözündeki çöpü çıkaramayız çünkü kendimiz iyi göremeyiz ve her halükârda böyle bir şey yapmaya çalışmak ikiyüzlülüktür.

Şimdi artık hepimiz İsa'nın diğer kişinin gözündeki çöpten söz ederken ne demek istediğini biliyoruz. Onda var olduğunu anladığımız sandığımız bir hatadır; bize karşı yaptığı bir hareket ya da bize karşı takındığı bir tutum olabilir. Ama Rab İsa bizim gözümüzdeki mertekten söz ederken ne demek istemiştir? Ben bizim gözümüzdeki mertegin diğer adamın çöpüne karşı gösterdiğimiz sevgiden uzak tepki olduğunu öneriyorum. Şüphesiz, karşımızdaki insanda bir kusur vardır. Ama bizim o kusura gösterdiğimiz tepki de kusurdur! Oadaki çöp bizi içerlemeye ya da soğukluğa ya da eleştiriye ya da kine ya da kötü konuşmaya ya da kötü hisler beslemeye yöneltmiştir—ve bütün bunlar temel kötülük olan sevgi eksikliğinin çeşitleridir. Ve Rab İsa bunun bu tepkiyi ortaya çıkaran bazen bilinçsiz bir şekilde yapılan küçücük bir hatadan çok daha kötü bir şey olduğunu söyler. Çöp eski Yunanca 'da küçük bir kıymık demektir, mertekse kalastır. Ve Rab İsa bu kıyasla başka birisinin kusuruna gösterdiğimiz sevgiden uzak tepkinin küçük bir kıymığın yanındaki kocaman kalas gibi olduğunu söyler. Birisine parmak uzatıp “Senin hatan” dediğimizde üç parmağımız da bizi işaret ediyor. Tanrım, böyle yaptığımız, ikiyüzlülüğümüzde karşımızdaki insanın hatasını düzeltmeye çalıştığımız ve Tanrı'nın bizim kendi kalbimizdeki şeyin çok daha kötü olduğunu gördüğü birçok kereler için bize merhamet et.

Ama mertegin gösterdiğimiz şiddet dolu bir tepki olması gerektiğini düşünmeyelim. İçimizde içerlemenin başlaması, sevgi dolu olmayan bir düşüncenin ilk titreşimi, ya da sevgi dolu olmayan bir eleştirinin aklımıza ilk gelişi—bütün bunlar kalaslardır. Böyle olduğu zamanlar, bu sadece bakış açımızı çarpıtır ve kardeşimizi asla olduğu gibi, Tanrı'nın sevdiği kişi olarak göremeyiz. Kalbimizde bu düşünceler varken kardeşimizle konuşursak bu onu bize karşı aynı eleştiri dolu tutumu takınmaya kışkırtacaktır. Çünkü insan ilişkilerinin yasası şudur: “Hangi ölçekle ölçerseniz, de aynı ölçek uygulanacaktır.

Merteği Golgota 'ya Götürün

Hayır! “İlk önce kendi gözünüzdeki merteği çıkarın.” Yapmamız gereken ilk şey budur. Kardeşimize karşı sevgisiz tepkimizi günah olarak görmeliyiz. Merteği alıp dizlerimizin üzerinde Golgota'ya gidip orada İsa'yı görmeli ve günahın O'na neye mal olduğunu az da olsa anlamamız gerekir. O'nun ayaklarının dibinde bundan tövbe etmeli ve yeniden kırılmamız ve bunu temizlemesi için Rab İsa'nın değerli kanına ve bu konuda bizi sevgisiyle doldurmasına güvenmeliyiz—ve vaatlerini kendimize mal edersek O da bunu yapacaktır, yapar. Sonra büyük bir olasılıkla tövbe eden birinin tutumuyla o kişiye gidip O'na kalbimizdeki günden söz etmeli ve Kan'ın orada ne iş yaptığını söylemeli ve onun da bizi bağışlamasını istemeliyiz. Sık sık diğer kişiler bize itiraf ettiğimiz şeyin karşımızdaki kişinin yaptığı ve henüz itiraf etmediği yanlış kadar kötü bir şey olmadığını söyleyeceklerdir ve bazen de kendimiz böyle düşünürüz. Ama biz gerçekten de Golgota'ya gitmişizdir; Golgota'nın gölgesi altında yaşamayı öğreniyoruzdur; ve orada günahımızı görmüşüzdür ve artık günahımızı bir başkasınıninkiyle kıyaslayamayız. Ama tövbe etmek için gereken bu basit adımları attıkça o zaman bir diğer insanın gözündeki çöpü çıkarabilmek için daha iyi bir şekilde görürüz çünkü kendi gözümüzdeki mertek gitmiştir. O anda Tanrı diğer insanın ihtiyacının ne olduğu hakkında bizi aydınlatacaktır. O zaman daha önce hep gözümüzün önünde olan o çöpün aslında neredeyse olmayan bir şey olduğunu —onun aslında bizde olan bir şeyin yansıması olduğunu gösterecektir. Diğer yandan bize onun kendisinin bile farkında olmadığı gizli olan önemli şeyler gösterilebilir. Sonra Tanrı'nın bize yol gösterdiği biçimde onunla bu konuda sevgi dolu ve alçakgönüllü bir şekilde konuşmalıyız ki o da bunları görebilsin, bizi günahlarımızdan temizlemek için akan Pınar'a gelsin ve bu günahlardan kurtulabilsin. Gerçekten de eğer alçakgönüllü bir adamsa bunu yapmamıza her zamankinden daha çok izin verme durumundadır, çünkü şimdi kalbimizde bencil bir güdü olmadığını bunun yerine sadece ona karşı sevgi ve ilgi olduğunu bilecektir.

Tanrı bizi birisini uyarmaya yönelttiğinde korkumuz bizi frenlemesin. Onunla tartışıp konumuzda ısrar etmeyelim. Tanrı'nın bize söylediğini söyleyelim ve orada bırakalım. Karşımızdaki insanın anlamasını sağlamak bizim işimiz değil Tanrı'nın işidir. “Gururlu ve inatçı ben”i eğilmeye razı etmek zaman alır. Karşımızdaki kişi de bizi uyarırsa kendimizi savunup açıklamayalım. Eğer haklıysa gidip bunu ona söyleyebilecek kadar alçakgönüllü olalım ve birlikte Tanrı'yı övelim. Birbirimize çok ihtiyacımız olduğu su götürmez bir gerçektir. Başka bir insanın bizim için Tanrı'nın aracısı olmasına hazırlıklı olmadıkça yaşamlarımızda başkalarının görüp de bizim hiçbir zaman göremeyeceğimiz bazı noktalar vardır.

8. BİR HİZMETKÂR OLMAYA RAZI MISINIZ?

İncil’de okuduklarımızdan Rab İsa’nın bizden hizmetkârların mütevazı konumunu almamızı istediği her şeyden çok daha fazla açıktır. Bu sadece eğer istersek yerine getirebileceğimiz fazladan bir zorunluluk değildir. İsa’yı izleyen kişi hayatında Mesih’le bir paydaşlık yaşayacak ve herhangi bir derecede kutsallığa erişebileceksse bu onun Tanrı ve diğer insanlarla yeni ilişkisinin özüdür. Gerçekten bir hizmetkâr olmanın gerektirdiği alçakgönüllülüğü ve kendimizden vazgeçmeyi anladığımızda sadece kesin bir biçimde Golgota’nın gölgesinde yaşamaya hazır olanlar Rab İsa’nın bizim için olan alçakgönüllülük ve kırıklığını göz önüne alırlar.

Bu konuya ve onun yaşamlarımızda ayrıntılı bir biçimde uygulanmasına yaklaşımda bulunurken, İsa’nın almamın istediği alçak ve alçakgönüllü konumu anlamamız için bizi hazırlamak için söylenmesi gereken üç temel şey vardır.

Eski Antlaşma’ da iki tür hizmetkârdan söz edilir. Bir ücretli hizmetkârlar vardır, bunlara ücret ödenir ve bazı hakları vardır. Bir de köleler vardır, bunların hiçbir hakkı yoktur, ücret almazlar ve yasal hakları yoktur. İbranilerin kendi ırklarından birini köle yapmaları yasaktı, bu tür köleleri ancak Yahudi olmayan uluslardan alabilirlerdi. Ancak İncil’e geldiğimizde, Rab’in hizmetkârı İsa Mesih için kullanılan Grekçe sözcük “kiralananmış bir hizmetkâr” değil “köle”dir. Bunun anlamı bizim hiçbir hakkımız olmadığı, sadece Efendimiz’in O’nun istediği şekilde davranılmak ya da bir kenara atılmak üzere mutlak malı olduğumuzdur.

Dahası, Kendisi köle olmaya razı Olanın köleleri olmamız gerektiğini anladığımızda konumumuzun ne olması gerektiğini daha da açık bir şekilde göreceğiz. Hiçbir şey Kendisi Tanrı benzerliğinde olduğu halde, “Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı’ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı “ (*İncil: Filipililer 2:6-7*) kadar Kendisinin hizmetkârları olmamız gereken Rab İsa’nın alçakgönüllülüğünü gösteremez. Eğer bu şekilde insanlara hizmet edip onları Tanrı’ya dönmelerini sağlayabilecekse hiçbir hakka sahip olmadan, Baba’nın isteğine ve insanların kötülüklerinin arzuladığına göre davranılmaya razı olarak yaşadı. Ve bizler de Kendisi her zaman bir hizmetkâr Olanın hizmetkârları olmalıyız. Daima alçakgönüllü ve yaptıklarıyla yarattıklarına hizmet etmek için Kendini devamlı alçaltan bir konumdaydı. Öyleyse bizim gerçek konumumuz da tamamıyla alçak bir konum! Bu bize Rab İsa tarafından yönetilmenin ne demek olduğunu çok iyi bir şekilde gösteriyor!

Bu bizi bir başka bir yere götürmüyor. Rab İsa’ya hizmetkârlığımızı kendini diğer insanlara hizmetimizde göstermelidir. Pavlus, “Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa Rab, kendimizi de İsa’nın uğruna kullanınız ilan ediyoruz” demiştir (*İncil: 2.Korintliler 4:5*). Rab İsa’nın önünde

aldığımız alçakgönüllü konum O'nun tarafından diğer insanlara karşı takındığımız alçakgönüllü konuma bakarak yargılanır. Diğer insanlara bize çok şeylere mal olan ve bizi alçaltan bir biçimde hizmet etmeyi istemememizi Kendisine hizmet etmeyi istemememiz olarak alır ve böylece kendimizi Onunla paydaşıktan yoksun etmiş oluruz.

Şimdi bütün bunları çok daha kişisel bir biçimde yaşamımıza uygulama duyumundayız. Bir süre önce Rab, *İncil: Luka 17:7-10* aracılığıyla benimle konuştu: "Hangi birinizin çift süren ya da çobanlık eden bir kölesi olur da, tarladan dönüşünde ona, 'Çabuk gel, sofraya otur' der? Tersine ona, 'Yemeğimi hazırla, kuşağını bağla ve ben yiyip içerken bana hizmet et. Ondan sonra da sen yiyip içersin' demez mi? Kendisine verdiği buyrukları yerine getirdi diye köleye hiç teşekkür eder mi? Siz de böylece, verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."

Burada bir köleyi belirleyen beş şeyi görüyoruz. İlk önce kendisine karşı düşünceli davranılmadan üzerine birçok görevler verilmesine razı olmalıdır. Benzetmedeki köle tarlada çift sürerek geçirdiği yorucu bir günden sonra hemen gelip efendisinin yemeğini hazırlamak ve bir de masanın yanında bekleyip ona servis yapmak durumundadır, Ve bütün bunları kendisi hiçbir şey yemeden önce yapması gerekir. Bunu gidip hiçbir şey düşünmeden ve hiçbir şey beklemeden yapar. Bizse böyle bir şey yapmaya hiç razı değildir. Bizden böyle bir şey beklendiğinde hemen şikâyet edip homurdanmaya ve kalplerimizde bir burulduk barındırmaya başlarız. Ama homurdanmaya başladığımız an herhangi bir hakkımız varmışçasına davranıyoruz ama bir kölenin hiçbir hakkı yoktur!

İkinci olarak bütün bunları yaparken kendisine teşekkür edilmemesine razı olması da gerekir. Bizler de başkalarına hizmet ettiğimizde ve onlar da bunu bu bizim vazifemiz gibi görüp bize teşekkür etmediklerinde sık sık kalplerimizde kendi halimize üzülmüş ve acı acı şikâyet ederiz. Ama bir köle kendisine böyle davranılmasına razı olmalıdır. Ücretli hizmetkârlar bir şey bekleyebilir ama köleler bekleyemez.

Ve üçüncü olarak, bütün bunları yaptıktan sonra karşısındakini kim bencillikle suçlamamalıdır. Bu parçayı okurken, 'efendi bencil ve düşüncesiz bir adam olduğunu düşünmeden edemem' demeyin. Ama köle böyle bir suçlamada bulunmuyor. O sade efendisinin çıkarlarına hizmet etmek için vardır ve efendinin bencilliği ve diğer kusurları onu rahatsız etmez. Ama ya biz belki bazen insanların bize fazla yüklenmelerine izin verebiliriz ve yaptığımız şeyler için teşekkür edilmesine de razı olabiliriz ama kafamızın içinde karşımızdaki kişiyi bencil olmakla suçlarız. Ama böyle yapmak bir köleye düşmez. Herkesin hizmetkârı olarak Rabbi'yle özdeşleşmek için karşısındaki insanların bencilliğini daha büyük fırsat olarak görmelidir

Ama atmamız gereken dördüncü bir adım daha vardır. Bütün bunları yaptıktan sonra, gurura kapılmamıza ve kendimizi tebrik etmemize gerek yoktur. Değersiz kullar olduğumuzu yani ne Tanrı, ne de insanlar için kendi kendimize bir yararımız dokunamayacağını itiraf etmemiz gerekir. “İçimde, yani doğal benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum” (*İncil: Romalılar 7: 18*) diye tekrar tekrar itiraf etmemiz gerekir. Ve eğer böyle davranırsak bunda kalpleri doğal olarak gurur ve inat dolu insanlar olan övgüyü bizlerin değil içimizde olan ve bizi böyle davranmaya razı eden Rab İsa'nın alması gerekir.

Benliğin özü *beşinci* ve son adımla tamamen sökülüp atılır: Bu da yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülikle yapıp katlandıklarımızın görevimiz olandan bir damla fazlası olmadığını itiraf etmektir. Tanrı, insanı ilk olarak Kendi kölesi olmak üzere yarattı. İnsanın günahı Tanrı'nın kölesi olmayı reddetmesidir. Öyleyse ancak köle konumuna yeniden girerse Tanrı'yla eski ilişkini kazanabilir. Öyleyse bir insan bu köle konumunu almayı kabul ettiğinde özellikle alkışlanacak bir şey yapmış değildir, çünkü böyle olmak için yaratılmış ve kurtarılmıştır.

Öyleyse Çarmıh'ın Yolu budur. Tanrı'nın alçakgönüllü Kölesi'nin ilk önce bizler için yürüdüğü yoldur ve o Köle'nin köleleri olan bizler de bu yolda yürümeye devam etmemeli miyiz? Alçakgönüllülüğe giden yol zor ve tehlikeli mi gözüküyor? Bunun yukarıya çıkan tek yol olduğundan emin olun. Rab İsa da bu yoldan geçerek tahta çıktı ve bizler de bu yolu izlersek ruhsal güç, otorite ve verimliliği kazanacağız. Bu yolu izleyenler, Rablerinin yaşamı içlerini doldurup taşran canlı ve mutlu kişilerdir. “Kendini alçaltan yüceltilecektir” (*İncil: Matta 23:12*) sözü nün Rableri için olduğu gibi kendileri için de gerçek olduğunu görmüşlerdir. Alçak gönüllük istenmeyen bir ziyaretçi gibi ara I sıra katlanıldığı halde şimdi kendisiyle evliliklerinin sonsuza dek süreceği ruhsal eşleri olmuştur. Eğer ruhlarına karanlık ve huzursuzluk girerse bunun nedeni bir noktada onunla birlikte yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülük yolunda yürümeyi istememiş olduklarından ötürüdür. Ama onlar tövbe ettiklerinde o kendilerini yeniden yanına almaya her zaman hazırdır.

Bu bizi çok önemli bir konu olan tövbe konusuna getiriyor. Bol yaşama gelecekte daha alçakgönüllü olmaya karar vererek giremeyiz. İlk önce yapmış olduğumuz ve takındığımız tutumlar vardır ki bunları yapmakta hâlâ da devam etmekteyizdir ve bunlardan tövbe etmemiz gerekir. Rab İsa sadece bize bir örnek olmak için bir köle konumuna girmedi. Bunu çarmıhta bizim için ölmek ve değerli kanında günahların yıkanabileceği bir pınar açmak için de yaptı. Ama, yapmış olduğumuz şeyler ve ne tür bir kişi olduğumuzdan ötürü tövbe etmeden, bu kan gururlu kalplerimizin günahlarını silemez. Bu, Tanrı'nın ışığının kalplerimizin her köşesine ve ilişkilerimizin her birine girmesine izin vermek anlamına gelecektir. Tanrı'nın bize gösterdiği gurur dolu günahlarımızın İsa'nın onlar bağışlansın diye cennetten gelip çarmıhta

ölmesini gerektirdiğini göreceğiz demektir. SadeceTanrı'dan bizi bağışlamasını istemekle kalmayıp diğerlerinden de bizi bağışlamalarını isteyeceğiz anlamına gelir. Ve bu alçaltıcı bir şeydir. Ama kırık insanların kapısından emekleyerek geçtikten sonra kutsallık ve alçakgönüllülük yolunun ışık ve görkemine çıkacağız.

9. KUZU'NUN KANININ GÜCÜ

Bu günlerde bir çoklarımıza erişen uyanış mesajı tam bir sadelik içinde yürekleri araştırmakta olmaktadır. Mesih İnanlısının Tanrı'yla zafer dolu bir paydaşlık içinde yaşayıp Kutsal Ruh'la dolu olmasını engelleyen sadece bir tek şey vardır—o da herhangi bir şekilde olabilen günahıdır. Kendisini günahıtan temizleyecek ve ona özgürlük ve zafer verecek olan sadece bir tek şey vardır, o da Rab İsa'nın kanıdır. Ancak Mesih'in Kanı'nın İnsanlar için Tanrı önünde büyük bir güce sahip olmasına neyin neden olduğunu bilmek bizim için çok önemlidir, çünkü o zaman Mesih'in Kanı'nın yaşamlarımızda bütün gücüyle nasıl yaşanacağını da anlayacağız. Kutsal Kitap insanlara Rab İsa'nın Kanı'nın gücü aracılığıyla birçok başarı ve bereket vaat eder. İsa'nın Kanı'nın gücü sayesinde Tanrı'yla insan arasında barış olur.⁷ İsa'nın Kanı'nın gücü sayesinde Rab İsa'ya iman edenlerin günahları bağışlanır ve sonsuz yaşam kazanırlar.⁸ Onun gücü sayesinde hepimiz için günahıtan sürekli temizlenme olanağı vardır. O'nun gücü sayesinde Şeytan yenilmiştir.⁹ Onun gücü sayesinde hepimiz için günahlardan sürekli olarak temizlenme olanağı vardır.¹⁰ İsa'nın Kanı'nın gücü sayesinde yaşayan Tanrı'ya hizmet edebilmek için kötü vicdanımızın zalimliğinden özgür kılınırsınız.¹¹ Onun sonsuz gücü sayesinde Tanrı'nın huzurunun en kutsal yerine girip bütün gün orada yaşayabiliriz.¹² Kana bu gücü verenin ne olduğunu sormakta haklıyızdır.

Bu soruyu bir başka soruyla ilişkilendirmeliyiz: Onun gücünü hayatlarımızda tam olarak nasıl yaşayabiliriz? Fazlasıyla sık bir biçimde kalplerimizde o değerli Kan'ın temizleyici, huzur verici, yaşam verici, günahı yok edici gücü yoktur ve fazlasıyla sık bir biçimde kendimizi bütün gün Tanrı'nın huzurunda ve Onunla paydaşlık içinde bulmayız.

Bu Güç Nereden Gelir?

İlk sorunun yanıtı *İncil: Esinleme* kısmında Mesih'in Kanı'nı "Kuzu'nun Kanı" şeklinde tanımlayan sözde buluyoruz.¹³ Bu bir Savaşçının Kanı değil Kuzunun Kam'dır! Yani, Tanrı önünde insanlar için değerli Kan'a güç veren, bunu akıtan Kişi'nin kuzu gibi tutumudur bu da en üstün tutumdur. Kutsal Kitap'ta İsa'ya sık sık "Kuzu" denilmesinin nedeni bunun İsa'nın işini—günahımız için bir kurban olmasını tanımlayan bir unvan olmasıdır. Günah işleyen bir İsraili Tanrı'nın önünde temizlenmek istediğinde sunağın önünde bir kuzunun (bazen de bir keçinin) kam akıtılır ve sunağa serpilirdi. İsa, insanların sunduğu bütün o kuzuların yerine Tanrı'nın günahları bir kerede ve her zaman için silmek üzere yolladığı Kuzu, "Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!"dur.¹⁴ Ama "Kuzu" unvanının daha derin bir anlamı vardır. İsa'nın karakterini tanımlar. İnsanlara bereket getirmek ve onları kurtarmak için 'Yumuşak huylu ve alçakgönüllü,'¹⁵ yumuşak ve karşı koymayan biri ve her zaman Kendi iradesini Baba'ninkine teslim edendir.¹⁶ Kuzu'dan başka biri olsaydı insanların kendisine davranış biçimlerine içerler ve karşı koyardı. Ama O, Baba'ya itaat içinde¹⁷ ve bize olan sevgisinden ötürü bunların her ikisini de yapmadı, insanlar O'na istediklerini yaptılar ve O da bizim uğrumuza her zaman Kendini onlara teslim etti. Kendisiyle alay edildiğinde alay etmedi. Acı çektiğinde tehdit etmedi. Hakkını aramadı, onlar Kendisine vurduklarında onlara vurmadı, içerlemedi, şikâyet etmedi! Bizden ne kadar farklı, değil mi? Baba'nın isteği ve insanların kötülükleri karanlık Golgota'yı işaret ettiklerinde Kuzu alçakgönüllü bir şekilde razı olarak başım eğdi. Yeşaya'nın "O'na kötü davrandılar, ama alçaltıldığı zaman ağzını açmadı; boğazlanmaya götürülen kuzu gibi ve kırkıcılar önünde dilsiz duran koyun gibi ağzını açmadı" diye peygamberlik ettiğinde gördüğü Kuzu gibiydi.¹⁸ Kırbaçlanması, kendisiyle alay edilmesi, yüzüne tükürülmesi, yanaklarındaki sakalların yolunması, tepeye çıkan yolda yorgun bir şekilde ilerlemesi, çivilenmesi ve çarmıhın kaldırılması, böğünün delinmesi, kanının akması—eğer İsa Kuzu olmasaydı bütün bunlar asla olmazdı. Ve bütün bunlar benim günahımın bedelini ödemek için gerçekleşti. Böylece O'nun sadece çarmıh'ta öldüğünden ötürü Kuzu olmadığını, Kuzu olduğu için çarmıhta öldüğünü görüyoruz.

Kandaki bu özellik ve gerçeği her zaman görmeliyiz Kan'dan söz edildiği her seferinde Kuzu'nun derin alçakgönüllülüğünü ve kendisini teslim edişini hatırlayın. Çünkü Kan'a Tanrı önündeki harikulâde gücünü veren bu tutumdur. *İncil: İbraniler* 9:14, Mesih'in Kanı'nı sonsuza dek Kendini Tanrı'ya sunuşuyla bağlar: "Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya

kulluk edebilmeniz için vicdanınızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!” İşte Tanrı önünde Kan’a güç veren bu gerçektir. Çünkü bu tutumun Tanrı önünde her zaman üstün bir yeri vardır. Tanrı’nın insanda en çok aradığı özellikler, alçakgönüllülük, kuzu gibi olma ve kendi isteklerimizi Tanrı’ya teslim etmemizdir. Tanrı ilk insanı da bu niteliklere sahip olması için yaratmıştı. insanın bu yolda yürümeyi reddetmesi onun ilk günahını oluşturdu. Ve bu o zamandan beri de insanın kalbinde yer alan bir günahdır. İsa, bu tutumu yeryüzüne yeniden getirmek için geldi. Baba bu tutumu O’nda gördüğü için, “Sevgili Oğlum budur, O’ndan hoşnudum” diyebildi (*İncil: Matta 3:17*). İsa’nın kanını akıtmasının bu tutumu çok üstün bir şekilde sergilemesi Tanrı için çok değerli bir şeydir ve insan ve günahını mutlak bir şekilde bağışlatabilir.

İkinci Soru

Şimdi ikinci soruya geliyoruz: Onun gücünü bütün doluluğunda yaşamlarımızda nasıl yaşayabiliriz? Golgota'da bizim için başını eğip ölen Kişi'ye baktığımızda bunun yanıtını kalbimizin vereceği kesindir—sadece O'nu yöneten tutuma sahip olmaya istekli olarak ve İsa Kendisinininkini eğdiği gibi biz de boyunlarımızı kırılmışlık içinde eğerek. Kuzu'nun davranış nasıl kana bu gücü veriyorsa, bizlerde Kuzu'yla aynı tutuma sahip olmakta istekli davranmakla ve ancak bu katılımı istemekle Kuzu'nun tüm gücünü yaşamlarımızda tanına ve tatma olanağına kavuşabileceğiz. Ve bizler de Kuzu'nun tutumuna ortak olabiliriz,¹⁹ çünkü bu tutum İsa'nın ölümü aracılığıyla bize geçebilir kılınmıştır. Sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim gibi *İncil: Galatyalılar 5*'de sözü edilen Kutsal Ruh'un meyvalarının tümü Kutsal Ruh'un bizi kendisiyle doldurmak istediği Rab İsa'nın kuzu gibi karakterinin dışavurumundan başka bir şey değildir, Rab İsa'nın Tanrı'nın tahtına yükseltildiği halde hâlâ Kuzu olduğunu unutmayalım (bunu bize *İncil*'in *Esinleme bölümü* söyler) ve İsa Kendi karakterinin içimizde yaşamasını ister.

Buna Razi Mıyız?

Ama biz böyle bir şeye razı mıyız? Kuzu'nun tutumuna sahip olmaya razıysak ve değerli Kan temizleyici gücüyle İçimizin derinliklerine erişecekse bunun önünde kendi haklarını arayan, diğer insanlara karşı duran, kuvvetli, kendini teslim etmeyen benliğimiz vardır. Bir günahtan temizlenmek ve kalplerimizin yeniden huzur dolması için uzun süre dua edebiliriz ama dua ettiğimiz konuda kırılmaya ve Kuzu'nun alçakgönüllülüğünü paylaşmaya razı olmadıkça hiçbir şey olmayacaktır. İşlediğimiz her günah, kuvvetli ve kırılmamış benliğimizin gururlu bir tutum almasından kaynaklanır ve her günahın kaynağını görmeye ve bu konuda kesin bir şekilde tövbe ederek ona neden olan hatalı tutumu düzeltmeye çalışmadıkça (ki bu her zaman alçaltıcı bir şey olacaktır) asla Kan aracılığıyla huzur bulamayacağız. Bu, İsa'nın alçakgönüllülüğünü hissetmeye çalışmamız gerektiği anlamına gelmez; çünkü bütün yapmamız gereken ışıktaki yürümek ve Tanrı'dan yaşamlarımızdaki günahları bize göstermesini istemektir. Böyle yaptığımızda Rab'bin bizden bir sürü pahalıya mal olan tövbe ve teslimiyet istediğini göreceğiz ve bunlar çoğu kez de ufak tefek şeyler hakkında olacaktır. Ama onların önemi, durumları düzeltmenin gururumuza nelere mal olduğuyla ölçülebilir. Tanrı bizden birisinden kendisine karşı işlediğimiz bir günahımızı itiraf edip özür dilememizi ya da yapmış olduğumuz bir şeyin neden olduğu durumu düzeltmemizi isteyebilir.²⁰ Bize bir şey üzerindeki hakkımızdan ya da sahip olduğumuzu düşündüğümüz hakkımızdan vazgeçmemiz gerektiğini gösterebilir (İsa'nın hiçbir hakkı yoktu—öyleyse bizim var mı?) Bize kötü bir şey yapan kişiye gidip çok daha kötü bir şey olan buna içerlememizi itiraf etmemizi isteyebilir (İsa hiçbir zaman hiçbir şeye ve hiç kimseye içerlemedi—bizim böyle bir şey yapmaya hakkımız var mı?) Bizi gerçekten olduğumuz şekilde tanıyabilmeleri için dostlarımıza karşı açık davranmaya çağırabilir ki onlar da bu şekilde bizimle gerçek bir paydaşlık içinde olsunlar. Bütün bunlar çok alçaltıcı ve geneldeki gururlu ve bencil tutumlarımızın tam tersi olabilir ama bu tür davranışlar aracılığıyla gerçek kırıklığı öğrenecek ve Kuzu'nun alçakgönüllülüğüne paydaş olacağız.²¹

10. MASUM OLDUĞUMUZU SÖYLEYEREK İTİRAZ MI EDİYORUZ?

Hepimiz Ferisi ve vergi görevlisi hakkındaki benzetmedeki Ferisi'nin gururlu ve kendini beğenmiş tutumunu kınamaya o kadar çok alışmışızdır ki²²buradaki Ferisi betimlemesinin bizim hakkımızda olduğuna inanamayız —bu da sadece gerçekte ona ne kadar çok benzediğimizi gösterir. Çocuklara Kutsal Kitap hakkında ders veren öğretmen bu benzetmeyi işledikten sonra sözlerine şöyle son verdi, “Ve şimdi çocuklar, bizler bu Ferisi gibi olmadığımız için Tanrı'ya teşekkür edebiliriz!” Tanrı bizleri İsa'nın çarmihında alçaltmak ve bize kişisel uyanışımızı engelleyen günahlarımızı göstermek istediğinde bizler bu Ferisi'nin tutumunu takınmaktan suçluyuzdur.

Tanrı'nın İnsan Kalbini Tanımlaması

Tanrı'nın insan kalbi hakkında söylediklerini göz önünde bulundurmazsak ne Ferisi'nin ne de kendi tutumunun gerçekten ne kadar yanlış olduğunu anlayamayız. İsa Mesih, “Kötü düşünceler, cinsel ahlâksızlık, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır” demiştir.²³ İnsan kalbi hakkında aynı karanlık manzara Pavlus'un Galatyalılara Mektup'unda da verilmiştir: “Benliğin işleri açıktır. Bunlar cinsel ahlâksızlık, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgınca eğlenceler ve benzeri şeylerdir.²⁴ Ne manzara! Yeremya da aynı şeye tanıklık eder, “Yürek her şeyden daha çok aldatıcıdır [öyle ki insanın kendisini de kandırır ve adam kendini tanımaz] ve çok kötüdür: onu kim anlayabilir?²⁵

Öyleyse burada gördüğümüz kişi ister Mesih'e henüz iman etmemiş biri, isterse en içten İnanlı olsun Kutsal Kitap'ın “eski yaratılış”²⁶ diye söz ettiği insan kalbinin bir resmidir. Vaizlerin, müjde yayıcıların ve olgun Mesih İnanlılarının kalplerinden bu tür şeyler çıkabileceğine inanmak çok zordur ama gerçek budur. Basit gerçek, Mesih İnanlı hakkındaki en güzel şeyin İsa Mesih olduğudur. Tanrı bu gerçeğin bizim hayatlarımız için de geçerli olduğunu bilmemizi istiyor ki gerçek kırılmışlık ve çaresizlik içinde doğruluğumuz, kutsallığımız ve her şeyimizin İsa Mesih olmasına izin verelim, ve zafer de zaten budur.

Tanrı'yı Yalancı Çıkarmak

Tanrı'nın insan kalbini tanımının karşısında Ferisi'nin ne yapmış olduğunu anlayabiliriz. “Tanrım, diğer insanlar gibi soyguncu, hak yiyici ve zina edici olmadığım için sana şükrederim” diyerek Tanrı'nın kalbinde olduğunu söylediği şeyleri yalanlıyordu. Aslında sözleri şu anlama geliyordu, “Şüphesiz bütün bu şeyler diğer insanlar için geçerli—bu vergi görevlisi şu anda bile bunları itiraf ediyor—ama ben değil ya Rab!” Ve böyle konuşarak Tanrı'yı yalancı çıkarıyordu çünkü, “Günah işlemedik dersek, O'nu yalancı durumuna düşürmüş oluruz”²⁷ çünkü Tanrı bizim günah işlemiş olduğumum söylemektedir! Buna karşın söylediklerini büyük bir içtenlikle söylediğine inanıyorum. Bütün bu şeylerden masum olduğuna gerçekten inanıyordu. Hatta, “sana şükrederim” diyerek hayali masumluğunu Tanrı'ya atfediyordu. Ancak Tanrı'nın sözü hâlâ ona karşı duruyordu. Ama o bunu henüz görmemişti. “Jeton düşmemişti!” Eğer vergi görevlisi göğsünü yumruklayıp günahlarını itiraf ediyorsa bunun nedeni Ferisi'den daha çok günah işlemiş olduğu değildi. Bunun nedeni vergi görevlisinin Tanrı'nın söylediğinin kendisini tanımladığını çok iyi görmüş, Ferisi'ninse görmemiş olmasıydı. Ferisi gibi olan kişiler daha hâlâ Tanrı'nın bütün istediğinin görünüşte bazı günahlardan uzak durmak olduğunu düşünürler. Ama Tanrı'nın dış görünüşe değil kalbe baktığını²⁸ ve birisine şehvetle bakmayı zinayla,²⁹ içerleyen bir tutum ve nefreti adam öldürmeyle,³⁰ hasedi hırsızlık ve evde gerçekleşen ufak tefek zalimlikleri alışverişlerde gerçekleştirilen en kötü üçkâğıtçılıklarla aynı şey olarak gördüğünü henüz anlamamışlardır.

Bizler de çok sık bir biçimde, Tanrı başkalarını günah hakkında uyardığında ve bizi de uyarmak istediğinde itiraz edip masum olduğumuzu savunmuşuzdur. Aslında söylediklerimiz, “Bütün bunlar başka insanlar için doğru olabilir ama benim için doğru değil!” anlamına gelir ve bunu çok içten bir şekilde söylemiş de olabiliriz! Belki de kendilerini alçaltan insanları duymuş ve yapmaları gereken itiraflardan ve yaşamlarında düzeltmeleri gereken şeylerden ötürü onları biraz küçümsemişizdir. Ya da belki Tanrı tarafından bu kadar bereketlenmiş olduğumuzdan ötürü gerçekten mutluyuzdur. Ama her ne olursa olsun kendimiz hakkında kırılmamız gereken bir şey olduğunu düşünmeyiz. Sevgili kardeşler, eğer masum olduğumuzu ve kırılmamızı gerektiren bir şey olmadığımız düşünüyorsak bunun nedeni bu şeylerin orada olmaması değil bizim onları görmemiş olmamızdır. Kendimiz hakkında hayali fikirlere sahip olduğumuz bir dünyada yaşıyoruzdur. Tanrı, hakkımızda söylediği her şeyde haklı olmalıdır. Şöyle ya da böyle bu şeylerin bizde dışa vurulduğunu görmektedir (bunları görüp Tanrı'nın bunları ele alıp icabına bakmasına izin verdiğimiz

durumlar hariç) bilinçsiz bencillik, gurur, kendimizi beğenme; kıskançlık, içleme ve sabırsızlık; çekingenlik, korkular, utangaçlık; dürüst davranmamak ve kandırmak; kirli düşüncelere sahip olmak ve şehvet duymak; eğer biri değilse mutlaka bir diğeridir. Arna biz bunu göremeyiz.

Belki de başka birinin işlediği bir günahla o denli ilgilenmekteyiz ki bunların kendimizde de var olduğunu yumu şak kalplilik ve alçakgönüllülükle kabul etmeye razı olmamakla Mesih'e karşı günah işlediğimizi görmeyiz. Karşımızdaki insanın kendi haklarını aramasını ve kendi yolunda gitmeyi arzulamasını çok açık bir şekilde gördüğümüzden biz de en az onun kadar kendimizinkini istediğimiz gerçeğini görmeyiz; ama buna karşın yaşamlarımızda bir şeylerin eksik olduğunun bilincindeyizdir. Her nasılsa Tanrı'yla canlı bir paydaşlık içinde değilizdir. Ruhsal bakımdan taze, canlı ve uyanık değiliz. Hizmetimiz "doğaüstü"yle dolu değil. Bilinçsiz olarak yapılan günahlar Tanrı önünde yine de günahlılar ve bizi O'ndan ayırırlar. Söz konusu günah çok küçük bir şey olabilir. Eğer sadece bunun ne olduğunu O'ndan sormaya razı olursak bize hemen gösterecektir.

Tanrı'nın insan kalbi hakkında söylediklerinin gerçeğini kabul etmeye razı olmadığımızda düştüğümüz bir başka hata daha vardır. Sadece kendi masumiyetimizde ısrar etmekle kalmaz, sık sık da sevdiğimizimizin masumiyetinde ısrar ederiz. Onların kendilerini suçlu hissetmelerini, alçaltılmalarını görmekten nefret ederiz ve onları savunmaya koşarız. Onların herhangi bir şeyi itiraf etmelerini istemeyiz. Sadece kendimiz hakkında değil onlar hakkında da bir hayal dünyasında yaşamaktayızdır ve bu dünyanın tuzla buz olmasından korkarız. Ama yaptığımız sadece onları Tanrı'ya karşı korumaktır ve tıpkı kendimiz için yaptığımız gibi Tanrı'yı onların uğruna da yalancı çıkarınız ve kendimize yaptığımız gibi onların da Tanrı'nın bereketlerine kavuşmalarını engelleriz.

Sadece Tanrı'yla gerçek bir paydaşlığa susamışlık bizi Tanrı'nın her şeyi açığa çıkaran ışığını istemeye ve bu bize verildiğinde de ona itaat etmeye razı edecektir.

Tanrı'yı Haklı Çıkarmak

Bu da bizi yeniden vergi görevlisine döndürür. Tanrı'nın insan kalbi hakkında bütün söyledikleri aklımızda olarak, bu adamın günahını itiraf etmesinin sadece Tanrı'yı haklı çıkardığını, Tanrı'nın kendisi hakkında söylediklerinin doğru olduğunu itiraf ettiğini görüyoruz. Belki Ferisi gibi eskiden Tanrı'nın insan hakkında söylediklerinin kendisi için geçerli olmadığını düşünüyordu. Ama Kutsal Ruh ona hayatında Tanrı'yı haklı çıkaracak şeyler göstermişti ve o da kırılmıştı. Bütün söylediklerinden ötürü Tanrı'yı haklı çıkartmakla kalmıyor aynı zamanda Tanrı'nın kendisini yargılayıp cezalandırmasını da haklı çıkarıyor. Nehemya'nın duası onunki de olabilirdi: "Başımıza gelen bütün olaylarda sen hep adil davrandın, doğru olanı yaptın, bizse kötülük yaptık."³¹

Günahlarımızı gerçekten itiraf etmek, gerçek kırıklık böyle olur. Günahımın bir hata, kazayla yaptığım bir şey, kalbime tamamen yabancı bir şey olmadığını itiraf etmektir (Ben aslında böyle şeyler düşünmem ve böyle şeyler yapmam!), ama gerçek "Ben'i ortaya çıkaran bir şeydir; bu beni Tanrı'nın olduğumu söylediği gibi gururlu, korkunç, kirli şey olduğumu gösteriyor; bu tür düşünceleri aklıma getirmek ve bu tür şeyler yapmak tam bana göredir. Davut, "Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, senin gözünde kötü olanı yaptım, *öyle ki, konuşurken âdil, yargılarken hatasız olasın.*"³² Öyleyse Tanrı bize bunu yapmamız gerektiğini söylediğinde bu tür itiraflar yapmaktan korkmayalım, ve bunun İsa'yı hayal kırıklığına uğratacağını düşünelim. Bunun tam tersi doğrudur, çünkü Tanrı bu tür itiraflar aracılığıyla yüceltilir; çünkü O'nun haklı olduğunu bildirmiş oluruz. Bu bizi Mesih'teki zaferi yeni bir şekilde yaşamamıza neden olur, çünkü, "İçimde, yani doğal benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum"³³ ve bu da bizi kötü benliklerimizi kutsal yapmaya çalışmayı bırakıp kutsallığımız olarak İsa'yı almamızı ve O'nun hayatını da kendi hayatımız olarak alacağımız bir yere getirir.

Huzur ve Temizlenme

Ama vergi görevlisi Tanrı'yı haklı çıkarmaktan daha fazlasını da yapmıştır. Sunaktaki kurbanı işaret etti ve bunu yaparken Tanrı'yla ile barış içine girdi ve günahlarından temizlendi. Bunlar söylediği “Tanrım, ben günahlıya yardım et” sözlerinden belli olmaktadır. Bir Yahudi'nin Tanrı'nın merhametini kazanması kurban yoluyla mümkündü ve büyük bir olasılıkla tapınaktaki sunakta günlük yakılan takdime olarak kuzu sunulmaktaydı.

Durum bizim için de aynıdır. Tanrı kendisine Golgota'daki çarmıhtaki Kuzu'nun Kendi kanını dökerek onun günahlarını yok ettiğini göstermedikçe insan kırılmışlık konumuna girmez. Önceden kim olduğumuzu bildiren Tanrı aynı zamanda günahımızın bağışlanması için de bir yol sağlamıştır. İsa, dünyanın başlangıcından beri günahlarımız için öldürülmüş Tanrı Kuzusuydu. Bunlara alçakgönüllülikle katlanan İsa'da günahlarım Ş yıkanmıştır. Ve ben gerçek bir kırılmışlık içinde onları itiraf edip İsa'nın kanına güvenince onlar temizlenip yok olurlar. O zaman kalbime Tanrı'yla barış gelir, Tanrı'yla paydaşlığım hemen yeniden başlar ve ben Onunla beyazlar içinde yürürüm.

Tanrı'yı haklı çıkarmak ve Kan'ın temizleme gücünü görmek bizleri daha önce hiç olmadığımız kadar İsa'yla yakın bir yürüyüşe, Onunla birlikte sürekli En Kutsal Yer'de olma konumuna sokar. Onunla birlikte ışıktayürüdükçe bize devamlı eğer ilerlemesine izin verilirse Onu üzecek ve Onun hayatımızdaki akışını engelleyecek olan bazı şeylerin başlangıçlarını gösterecektir—bu şeyler genelde o eski gururlu benliği sergileyen şeylerdir ve Tanrı bunları yargılamaktan başka bir şey yapmaz.

Tanrı'nın bize gösterdiği şeyler karşısında kendimizi savunup masum olduğumuzu söylemememiz gerekir. Sürekli O'nu haklı çıkarmaya ve “Sen haklısın ya Rab, bu benim gerçekte nasıl biri olduğumu ortaya çıkarıyor” demeye istekli olmalıyız. Böyle yaptıkça, O'nun değerli kanının bizi gūnahtan sürekli temizlediğini ve kabarıp köpürmekte olan bir günahın daha başlangıcında çaresine bakılıp iyileştirildiğini, sağlıklı bir ortama kavuşturduğunu ve İsa'nın bizleri sürekli olarak Kendi Ruhuyla doldurduğunu bileceğiz. Ama bu bizlerin “yumuşak ve alçakgönüllü bir ruha sahip” insanlar, yani en küçük günahların bile kendilerine gösterilmesini isteyen insanlar olmamızı gerektirir. Ama Tanrı böylelerinin “Kendisiyle birlikte yüksek ve kutsal yerde oturduklarını”³⁴ ve sürekli bir uyanış yaşadıklarını söyler.

Öyleyse önümüzde yapılacak bir seçim vardır: ya masum olduğumuzu iddia edip, bereketlenmemiş, ruhumuzla kupkuru olarak Tanrı'dan uzak bir şekilde evimize gideriz; ya da Tanrı'yı haklı çıkarıp İsa'nın Kanı aracılığıyla huzura, paydaşlığa ve zafere kavuşuruz.

¹ İncil müjdecisi, İncil'in sevinç getiren haberini diğer insanlara bildirenlere verilen addır.

[2 İncil: 2.Korintliler 4:10](#)

[3](#)Bazıları utangaç olmak, ihtiyatlı olmak ve korku gibi şeylere günah dememizi sorgulayabilirler. Bazıları, “Onlara zayıflıklar, zaafılar, karakterisel zayıflıklar diyebiliriz ama günah diyemeyiz. Böyle bir şey yapmak bizleri esaret altına sokar” demişlerdir. Ancak bunun tam tersi doğrudur. Eğer bu şeyler günah değilseler, o zaman hayatımızın geri kalan kısmı boyunca onlara katlanmamız gerekir ve onlardan bir kurtuluş yoktur. Ama eğer bunlar ve bunlar gibi olan diğerleri günahsalar, o zaman günah için bir Kaynak vardır ve o Kaynağa gidip bunlardan temizlenip kurtulabiliriz. Onların farkına vardığımız an derhal onları İsa'nın değerli kanının altına koymalıyız. Ve günahlılar. Kaynakları inançsızlıktır ve gururdur ve bu şeyler İsa'yı sayısız kereler engellemiş ve Onu gözlerimizden saklamıştır.

[4 İncil: 1.Yuhanna 2:9; 3:14-15; 4:20.](#)

[5 İncil: Efesliler 5:13.](#)

[6](#) Bu bölümde kullandığım basit Kuzu, kırılmış Kuzu, sessiz Kuzu, lekesiz Kuzu, bizim yerimizi alan Kuzu gibi Kuzu tanımlarını bir zamanlar Londra Evangelistic Society'nin sekreteri olan dostum Marshal Shallis'in insanı çok duygulandıran bir konuşmasından aldım.

[7 İncil: Koloseliler 1:20](#)

[8 İncil: Koloseliler 1:14; İncil: Yuhanna 6:54](#)

[9 İncil: Esinleme 12:11.](#)

[10 İncil: I Yuhanna 1:7](#)

[11 İncil: İbraniler 9:14](#)

[12 İncil: İbraniler 10:19](#)

[13 İncil: Esinleme 7:14](#)

[14 İncil: Yuhanna 1:29](#)

[15 İncil: Matta 11:29](#)

[16 İncil: Yuhanna 6:38](#)

[17 İncil: Filipililer 2:8](#)

[18 Tevrat: Yeşaya 53:7](#)

[19 İncil: Filipililer 2:5; İncil: 1 Korintliler 2:16](#)

[20 İncil: Matta 5:23-24](#)

[21 İncil: 2 Korintliler 4:10](#)

[22 İncil: Luka 18:9-14](#)

[23 İncil: Markos 7:21-22](#)

[24 İncil: Galatyalılar 5:19-21.](#)

[25 Tevrat: Yeremya 17:9](#)

[26 İncil: Efesliler 4:22](#)

[27 İncil: Yuhanna 1:10](#)

[28 Tevrat: I. Samuel 16:7](#)

[29 İncil: Matta 5:27-28](#)

[30 İncil: I. Yuhanna 3:15](#)

[31 Tevrat: Nehemya 9:33](#)

[32 Zebur: Mezmur 51:4](#)

[33 İncil: Romalılar 7:18](#)

[34 Tevrat: Yeşaya 57:15](#)

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Roy Hession yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)